

Povezivanje sa unutrašnjim vodičem

Prvi deo: Povezivanje sa unutrašnjim vodičem

Uvod

Obično na početku svojih knjiga pišem o tome koliko je godina istraživanja uloženo u određeni rad. Tačno je da sam puno istraživala tokom pripremanja ove knjige, ali je u određenom smislu bilo drugačije od ostalih. Razlog leži u tome što je u ovoj knjizi prikazana i lična priča, koja je meni veoma bliska – priča koja ne samo da oslikava realnost unutrašnjih vodiča, već je i istinita priča o mom životu sa mojim primarnim vodičom Fransin, koja je sa mnom do početka mog putovanja kroz ovaj život. Ona i ja smo napravile pakt, što svi mi uradimo pre nego što započnemo život, da će mi pomagati tokom puta. A za uzvrat, i ona i ja ćemo učiti od Boga i izvršiti našu životnu misiju.

Mi sastavljamo šemu našeg života uz pomoć prijatelja, pomagača i Saveta koji se sastoji od mudrih velikih učitelja, i svaki od njih nam pomaže da mapiramo našu svrhu. Posle toga naš vodič dolazi da uči sa nama i da nam pomogne koliko je to moguće. Nakon 68 godina provedenih sa mojim vodičem Fransin, iskreno mogu reći da je ona moj najdraži i najdragoceniji prijatelj. Da li sam se oduvek slagala sa njom? Apsolutno ne! Da li sam je testirala? Definitivno. Ali moram reći da je uglavnom u pravu, uprkos mojoj potrebi da se svađam sa njom.

Nadam se da će vam ova knjiga omogućiti da razumete vodiče – ove često tihe, sveprisutne, strpljive pomoćnike koji nemaju drugih zadataka osim da nas provedu kroz ovaj život na najbolji mogući način, i zatim da man pomgnu da se vratimo Kući Bogu. Smejem se svaki put kada pročitam odgovor vodiča dobro poznatog medijuma Artura Forda (Flečer) na pitanje da li bi voleo da ponovo raidi to isto. Flečer je, bez oklevanja, odgovorio: „Nikada!“ Sigurna sam da se većina vodiča ovako oseća.

Ljudi ne shvataju da iako su vodiči veoma razvijeni entiteti koji postoje na veoma visokom nivou vibracija, oni moraju, na određen način, da se humanizuju. Da nisu humanizovani, zaista ih ne bi zanimalo šta se nama dešava. Od svih entiteta koji se nalaze na Drugoj Strani, unutrašnji vodiči imaju najviše ljudskih emocija. I zahvalna sam Bogu što je tako. Naposljetku, ko bi želeo vodiča koji se ponaša kao bezosećajan robot – sa stavom da će sve loše što vam se dešava brzo proći i da ćete sve to zaboraviti kada se vratite na Drugu Stranu?

Ako ikada osetite da ste napušteni i sami, želim da zapamtite da nikada niste bez zaštite ili društva. Ne samo da je Bog sveprisutan, već je i Isus, anđeli, pa i često neopevani heroji koji strpljivo stoje po strani i koji nas vole, koji nam pomažu i koji naš leče – naši unutrašnji vodiči.

1. Šta je unutrašnji vodič?

Mnogim ljudima nije jasno šta je unutrašnji vodič. Razumem tu konfuziju, jer svi mi imamo anđele (ukupno 10 kategorija); naše voljene koji su prešli na Drugu Stranu i duhove odnosno duše koje nisu uspele da pređu na Drugu Stranu i koje misle da su još uvek žive. Takođe tu su i enegreški implanti koje je teško prepoznati. Kada je prisutan energetski implant, nema entiteta, a vidovnjak tada može da oseti u duši utisnute događaje koji su posledica traume koju je individua doživela.

U ovoj knjizi ću se fokusirati na unutrašnje vodiče. ovi entiteti su nekada živeli na zemaljskoj ravni. Oni mogu biti i muškarci i žene, i veoma su cenjeni u svojoj dimenziji, na Drugoj Strani. Oni proučavaju vašu šemu (program sa kojim smo odabrali da se rodimo) i pomažu vam da odlučite koje ćete lekcije ovde naučiti, i način na koji će vam pomoći da to i ostvarite. Da pojednostavimo, vi ste sklopili ugovor sa određenim entitetom da vas čuva tokom vašeg života.

Mnogi vodiči se jako dugo obučavaju da bi postali vaši vodiči da bi pravilno razumeli vašu šemu. Vi svakako imate i pomoć Saveta kome se vaš duhovni vodič obraća za savet u vezi sa svojim štićenikom (tj. vama), pre, ali i nakon vašeg rođenja.

U veoma retkim slučajevima vaši unutrašnji vodiči su živeli sa vama. Vodiči ne mogu biti rođaci koji su preminuli kada vam je bilo tri ili manje godina, jer bi to značilo da ste tokom jednog perioda vašeg života bili bez vođstva. Vodič je sa vama prilikom rođenja i tokom vašeg života, pomaže vam prilikom prelaska na Drugu Stranu zajedno sa vašim voljenima, anđelima i dušama do kojih vam je bilo stalo još pre nego što ste rođeni, ali koje, možda, niste upoznali na Zemlji.

Vodiči mogu pripadati raznim kulturama, mogu biti različitog izgleda i veličina. Iako mogu poprimiti bilo koji oblik, uveravam vas da su oni vaši verni prijatelji koji vas nikada neće razočarati. Veoma su mudri i hrabri i čućete ih ukoliko ste vrlo tihi i ako oslušujete. Vodiči se ne mogu uvek čuti, ali što više verujete u njihovo postojanje, oni će lakše komunicirati sa vama.

Možda sam imala prednost jer potičem iz duge loze medijuma (stare 300 godina), te sam svog unutrašnjeg vodiča čula sa sedam godina, o čemu ću detaljnije pisati kasnije. Na samom početku mi nije davala detaljna objašnjenja, već samo kratke poruke. Uzmite u obzir da se sve ovo dešavalo pre 61 godinu kada su bila drugačija vremena. Ljudi nisu prihvatili ovakve stvari, a ja sam rođena u katoličko-episkopalno-luteranskoj porodici. Ništa od navedenog nije vodilo ka uspostavljanju kontakta sa duhom. Sada kada mi ljudi kažu da se bore sa sličnim strahovima i konfuzijom, ja ih u potpunosti razumem.

Tada sam saznala da se moj vodič zove Iena i uopšte se ne sećam kako smo moja porodica i ja došli do Fransin. Možda mi se jednostavno nije svidelo ime, pa sam ga prpomenila. Ko zna? Ime vodiča i nije toliko važno, ali sam saznala da je važno znati pol vodiča i neke osnovne informacije o njemu, jer ako ništa drugo, to ga čini stvarnijim. Ubeđena sam u to da im je lakše da probiju veo između naših dimenzija ako ih dozivamo i ako verujemo u njih. Odmah da odgovorim na često postavljano pitanje - moguće je imati više od jednog vodiča, kao što imam i ja; Fransin koja je moj primarni vodič, i Raheim koji je moj sekundarni vodič, ali ljudi obično imaju samo jednog vodiča.

Da se vratimo na pitanje o imenu; ne mogu vam reći koliko sam puta ljudima navela imena njihovih vodiča, a oni bi ili uzviknuli da je to oduvek bio njihov omiljeni nadimak, rekli bi da je to bilo ime njihovog psa ili da im je mama htela dati baš to ime. Čini se da je ime vodiča usađeno u našu podsvest. Znam ljude koji su došli do imena svog vodiča nakon susreta sa njim tokom jedne od meditativnih vežbi koje su objašnjenje kasnije u knjizi.

Dnevno ćete dobijati dvadeset, trideset poruka od svog vodiča, ali ćete ih prihvatati kao svoje misli ili kao slučajnost. Ovo ne znači da ne možete dobiti znanje od Boga, nego da i vaš vodič želi da ga čujete. Šta vas je nateralo da nazovete Suzan i da saznate da je bolesna? Šta vas je nateralo da stavite

pojas, ono što treba da vežete svaki put kada se vozite kolima, baš onog dana kada ste imali automobilsku nesreću? Ove male, a ponekad i velike epizode mogu poticati od vašeg vodiča. Za razliku od anđela koji štite i isceljuju, vaši vodiči, po rečima vidovite Rut Mongomeri, su „saputnici tokom puta.“

2. Kako se prikazuju unutrašnji vodiči

Fransin, od koje sam tokom godina dobila gomilu informacija, uvek naglašava da se vodiči stalno trude da ih prepoznamo ili prihvatimo, kako bi nam lakše pršili i nadahnuli nas znanjem ili bi nam telepatiski pomogli da izvršimo naše zadatke.

Ljudi se uzrujaju kad ne čuju vodiče, međutim uz strpljenje ćete dobiti informacije od njih, a ako i pratite vežbe iz knjige, sigurna sam da ćete primiti njihove poruke. Odmah da vas uputima na činjenicu da možda nećete čuti glas kakav očekujete. Njihov glas nije mekan, eteričan, melodičan nego je više visoko-frekventan, piskav.

Moja draga prijateljica Lindzi, koja već godinama piše sa mnom, je nedavno prvi put čula svog unutrašnjeg vodiča. Nazvala me je i rekla mi je: „Silvija, čula sam Rejčel, ali njen glas je bio tanak i piskav“. Odgovorila sam: „To je upravo ono što sam pokušavala da ti objasnim sve ovo vreme!“

Istu priču sam slušala tokom godina od ljudi koji su čuli ovakav piskav glas i koji su želeli da im objasnim šta je to. Odgovor je jednostavan - to je unutrašnji vodič. Fransin kaže da je vodičima mnogo teže da se manifestuju i da govore nego anđelima. Jedan filum (phylum - određena grupa bića) nije razvijeniji od drugog, ali pošto su vodiči na višem, uzvišenijem nivou, teško im je da se prilagode gustoj atmosferi u kojoj mi živimo. Fransin ovo opisuje kao pokušaj probijanja kroz gustu maglu. (Anđeli ne govore, ali ih možete čuti u svojim mislima. Vaši preminuli vojnici mogu imati prepoznatljiv glas i nakon njihove smrti. Ovo je moguće jer su do nedavno bili ovde i još se nisu uzdigli, nakon čega će im postati mnogo teže da komuniciraju. To ne znači da ih ne možete čuti, već im samo postaje teže da pričaju.)

Uprkos činjenici da infekcija uha ili upala sinusa mogu blokirati komunikaciju sa vodičem, vodiči nam daju signale. Oni mogu stvoriti onaj osećaj praznine, vakuuma kada spoljni zvukovi nestaju i vazduh se umiri na nakoliko trenutaka. Oni takođe mogu biti uzrok piskavih, cičćih zvukova ili pucketanja u vašem uhu.

Moja prijateljica je tek pocela da tone u san kada je u svojoj glavi čula ženski glas kako jasno kaže: „Ja sam Hajdi i želim ti laku noć“. Još uvek nije zaspala jer je radila vizuelnu meditaciju na temu unutrašnjih vodiča. Uspravila se u krevetu i pomislila je da gubi razum. Ali to nije bio slučaj, jer unutrašnji vodiči koriste svaku priliku da nam se prikažu. Fransin kaže da je vodič ushićen kada uspe da se probije do svoj šticećenika.

Vodiči su uvek srećni, ali da bi bili efektivniji prilikom pomaganja nama, moraju poprimiti ljudske osobine i samim tim mi je jasno zašto su još srećniji kada uspeju da se probiju do nas. Razmislite o sledećem: Šta ako stalno pomažete nekome, a pri tom ne dobijate nikakvo priznanje? Nije stvar u tome da vodiči imaju superioran ego, nego je poenta u tome da prepoznavajući ih, vi više pomažete sebi nego njima. Vodiči će uprkos svemu i dalje raditi svoj posao. Dobro je što vodiči imaju

iskustvo života na Zemlji, jer imaju uspomene na tragedije i padove kao i na radosti koje nam život donesi.

Kako vodiči izgledaju?

Neki vodiči će se pojaviti u nečemu što ja zovem, njihov lični modni stil. Neki su odeveni u rimske toge, a mogu se pojaviti i u običnoj uličnoj odeći. Fransin se pojavljuje u lepršavoj haljini od tila, dok Raheim često nosi belu nehru jaknu i beli turban. Način odevenja nema neki poseban značaj, sem što odslikava njihove lične karakteristike, što ukazuje da zadržavamo našu individualnost i način odevanja i na Drugoj Strani.

Fransin je počela fizički da se manifestuje kada sam imala osamnaest godina. Pošto mi je unapred najavila da će pokušati fizički da se manifestuje, moja porodica je brzo, u dnevnoj sobi, zauzela mesta za sedenje. Prvo sam videla nabore na suknji, njene duge, tanke prste, njenu visoku i vitku figuru i crnu pletenicu. To mi je bilo odovljno, pa sam zatvorila oči. Moja porodica je posmatrala celo manifestovanje, ali ja nisam mogla. Često se pitam zasto nisam mogla, i zaključila sam da sam bila auditivno i vizionarski nastrojena, a osim toga, trebalo je da nastavim da živim na ovom svetu. Iako imam medijske sposobnosti, pokušavam, koliko je moguće, da ostanem na zemlji. Ukoliko ne radite tako, naćićete se u ezoteričnom, nestvarnom svetu u koji možete ući samo vi. Ovo vas može dovesti do toga da počnete da radite stvari isključivo za sebe, a ne za druge. Medijske sposobnosti su vam date od Boga i ne treba ih koristiti za sebične svrhe; date su vam da biste pomagali drugima.

Iako tada nisam želela da vidim Fransin, ona mi se ipak manifestovala. Pre mnogo godina sam sa svojom decom živela u jeftinom stanu i taman kada sam ih ušuškavala u krevet, krajičkom oka sam je videla potpuno materijalizovanu. Nosila je dugu, široku, tirkiznu haljinu. Imala je ovalno lice sa malo iskošenim očima, visoke jagodice i pune usne. Nasmejala se i nestala je. Izgledalo je kao da mi govori: „Nisi htela da me vidiš ranije, ali me vidiš sada...“

3. Postoje različite vrste vodiča

Jedno vreme je bilo popularno, nakon konsultacije sa medijumom, nazivanje unutrašnjih vodiča imenima poput „Medved koji stoji“, „Srebrna lisica“ i tome slično. Ne pokušavam da osporim postojanje unutrašnjih vodiča Indijanaca, ali tokom mog dugogodišnjeg istraživanja nisam srela nijednog. Međutim, kao i sa svim drugim stvarima, kada čujete ime svog vodiča, probajte da ga osetite i ukoliko se javi dobar osećaj u vezi sa imenom, onda ga koristite ili odbacite, kao što sam i ja učinila sa Fransin. Uradite sve što vam odgovara. Mišljenja sam da nije bitno kako zovete svog vodiča, čak iako je to vrlo intimnije, bitno je samo da ga dozovete.

Neki vodiči će nam se pojaviti u formi deteta kada smo i mi sami deca. Moj sin Kristofer ima vodiča Čarlija koji mu se javio u formi deteta i koji je odrastao zajedno sa njim. Nasuprot tome, Fransin je oduvek izgledala kao da ima oko trideset godina. Ovo me pomalo ljuti, s obzirom da ja imam 68, a ona još uvek 30 godina!

Moja istraživanja pokazuju da je zbog načina mog odrastanja (odsustvo majčinske figure) Fransin uzela formu starije, majčinski nastrojene osobe; dok je Kristofer, koji je imao jaku majčinsku figuru (mene) odabrao formu drugara za svog vodiča. Zapravo, u 99% slučajeva, zamišljeni drugari su unutrašnji vodiči. Vodiči nam dolaze kao deca da olakšaju svojim mladim šticićima učenje od njih.

Roditelji treba da podstiču decu, pa čak i da postave sto za „Džoiija“, „Sisi“ ili za koga god da je taj tanjir već. Ako dopustimo deci da slobodno pričaju, oni će nam ispričati ne samo o vodičima, već i o anđelima i prošlim životima.

Kada moji sveštenici i ja držimo Nedeljnu školu u našoj crkvi Novus Spiritus, često slušamo decu kako detaljno i dugo pričaju o svojim vodičima, anđelima, nakon objašnjenja da Bog uvek pošalje nekog da pazi na nas. Lica im se ozare i reči jednostavno poteku.

Ovo mi ponekad vrati uspomene iz prvog razreda i na postere svetaca i anđela koje su imale časne sestre iz moje škole. Sećam se da sam podigla ruku i rekla: „Ja već znam o njima, ja čujem mog“. Odmah su mi rekle da ostanem posle škole.

Moja učiteljica, sestra Stefani, mi je rekla da nikada više ne pričam o tim stvarima. Sećam se da sam još kao dete razmišljala - *ako nam kažete da su ovde, i ja Vam kažem da to znam, zašto me onda kažnjavate?* Moja baka je načula nešto o ovom događaju i sledećeg dana je otišla kod časne sestre. Ne znam šta joj je baka rekla, ali nikada više nisam bila kažnjavana zbog ovakvih stvari. Možda zato što sam se umirnija na času i samo u poverenju sam pričala o ovim stvarima. Jednom kada su moju staru drugaricu Meri Margaret pitali kako je bilo odrastati sa mnom, rekla je: „Stajali bismo na igralištu i zapitkivali Silviju šta će se dogoditi, i to bi se dogodilo“.

Saosećam se sa klijentima koji mi kažu da veruju u Boga, anđele, unutrašnje vodiče i život posle smrti, a njihove porodice i supružnici ne. Imajte strpljenja. Svako u svoje vreme će doći do sopstvene istine i nije ni od kakve koristi naturati nekome svoje mišljenje, bez obzira koliko vam je ta osoba bliska. Uvek govorim svojim klijentima da dopuste vodiču da proceni njihove voljene. Ako njihov vodič to ne uradi, savetujem im da tiho veruju u svoje voljene, bez pokušaja da ih preobrazu.

Začuđujuće je da sam kroz moja istraživanja savremenih i starih, biblijskih rukopisa, shvatila da u svakoj religiji, bez izuzetka, sledbenici veruju u proročanstva, treće oko i u predskazivanje budućnosti, glasnike, anđele, upozoravajuće glasove, itd. Što se više tehnološki razvijamo i što smo više okrenuti ka kapitalizmu, to smo udaljeniji od naše urođene sposobnosti da budemo u kontaktu sami sa sobom kao i sa Drugom Stranom. Kao „E.T.“ želimo da zovemo kući, ali izgleda da smo izgubili broj.

4. Da li vodiči daju informacije medijumima?

Unutrašnji vodiči vam mogu pružiti pomoć sa vašom šemom, lekcijama, i uopšteno sa vašim životom, ali njihova svrha nije da vam podare medijumske sposobnosti. Taj dar je od Boga i ujedno i vaša vodilja do informacija o vašem životu i životima drugih. Da li vam vodič može predvideti budućnost? Da ako on ili ona čita baš vašu šemu. Želja da razvijete vidovitost treba da bude između vas i Boga. Stoga, iako čujem šta mi Fransin govori, zamolim Boga, pre nego što legnem da spavam, da me uputi i da me nadahne znanjem da bih uradila pravu stvar i ostala u okviru svoje šeme.

Tokom godina proučavanja ne samo svojih klijenata, već i uz pomoć istraživanja drugih medijuma kao što su: Edgar Kejsi, Magrabet Leonard, Daglas Džonson, Artur Ford i drugih, niko od njih, uključujući i mene, ne može reći da je dobio pomoć za sebe. Izgleda da su vodiči fontana znanja za druge, ali ne za nas same.

Vodiči nama medijumima ne daju brojeve za lotu, ni uvid u našu budućnost. Svakako da će nas podstaknuti i da će nam dati poneki savet, razgovaraće sa Savetom i krišom će nam pomoći u raznim

situacijama; ali što se tiče davanja detaljnih informacija vezanih za naš život, nikada. Fransin će mi dati informacije vezane za Novus Spiritus i preneće mi duhovno znanje koje mi može pomoći, tokom transa će odgovoriti na lična pitanja onima koji ih postavljaju, ali ne i meni.

Izgleda kao da su medijumi kanal kroz koji protiču informacije za sve druge osim za nas same. Ovaj koncept, ako se malo dublje razmotri, ima smisla, jer ako bi nam vodiči davali instrukcije za svaki korak tokom puta, nikada ne bismo pravili greške i stoga, ništa ne bismo naučili. Sumnjičava sam kada sretnem nekog ko ima svakodnevno vođstvo, jer život ne funkcioniše na taj način. Koja bi bila svrha dolaska na zemaljsku ravan ako bi uvek sve teklo savršeno? Medijumi moraju doživeti padove kao i svi ostali.

Već godinama se moji prijatelji i sveštenici smeju ovom događaju, koji je postao interna šala; šta god da se dogodi, Fransin bi mi rekla: „Sve će biti u redu“. Potpuno ogorčena, pre mnogo godina, uzviknula sam: „Naravno da hoće! Umreću jednog dana, i tada će zasigurno sve biti u redu!“

Ne želim da steknete utisak da Fransin nije bila u pravu u vezi sa nekim važnim događajima u mom životu, nego, kao i mnogi od nas, nisam slušala. Nekoliko meseci pre mog prvog venčanja, upitala me je: „Da li si sigurna da želiš ovaj brak?“ Sigurno ste pomislili da je ovo bio nagoveštaj, ali ne, morala sam da uradim po svom. Pre dosta godina mi je rekla da ću imati dva sina i da ću živeti u Kaliforniji. Dakle, iako postoje konkretna previđanja, poput ovih, ono što pokušavam reći je da vođstvo iz dana u dan koje ljudi očekuju, ne postoji. Dnevne događaje zabeležene u našoj šemi osećamo u solarnom pleksusu.

Imajte na umu da su anđeli i unutaršnji vodiči voljeni Božji glasnici i ne mogu ih zameniti čak ni naši voljeni koji su prešli na Drugu Stranu. Pravo znanje dolazi od Boga i nikada ne smemo zaboraviti ovaj uzvišeni izvor.

5. Šta je sa snovima?

Moji klijenti mi često govore da stalno sanjaju jedan isti entitet sa kojim razgovaraju ili od kog samo dobiju poruku, želeći da saznaju da li je taj entitet anđeo, srodna duša ili prurušena voljena osoba. Pa, ništa od navedenog. Nije da ne možemo kroz snove dobiti poruke od anđela i naših voljenih, ali takozvani stranac koji se s vremena na vreme pojavljuje i koji vas vodi kroz događaje je vaš unutrašnji vodič.

Imam klijenta koji svaki put kada je pod stresom sanja da sedi na klupi u parku i da mu prilazi visok muškarac koji podseća na umetnika, seda pored njega na klupu i savetuje ga. Ipak pomoć koju dobijamo od naših vodiča nije uvek direktna kao što očekujemo. Primer koji sam već navela je Fransinina poruka, pre mog prvog venčanja, u vidu pitanja: „Da li si sigurna da činiš pravu stvar?“ Ovo je bilo više filozofsko pitanje nad kojim je trebalo da se zamislim, nego direktno uputstvo šta treba da radim. Ne kažem da vodiči ne mogu biti ubedljivi, pogotovu u slučajevima ekstremne opasnosti i stresa, ali najčešće sa nama komuniciraju na način koji će nas naterati da ponovo razmislimo o onome u šta smo bili sigurni.

Jedna od mojih klijentkinja je jedne noći dobila jasno uputstvo, sanjavši da se nalazi na nekoj zabavi. Bila je okružena velikim brojem poznatih ljudi, kada joj je iznenada prišao mladić u dugom

ogrtaču. Pomislila je da je mladić zalutao, jer su svi bili u večernjim toaletama, a on je nosio ogratač od muslina. Zgrabio ju je za ruku, zagledao se u njene oči i rekao: „Nemoj pustiti sina sutra u školu“.

Moja klijentkinja se probudila i odmah je otišla da proveri svog sedmogodišnjeg sina, koji je bio razdragan kao i obično. Nije imao temperaturu i sve je izgledalo u redu, ali je san veoma uznemirio. Na kraju je popustila i zadržala sina kući, misleći sve vreme da treba da ode na pregled.

Oko 10 sati ujutru telefon je zazvonio; jedna majka joj je histerično pričala da je školski autobus, u kom bi bilo njeno dete, imao strašnu saobraćajnu nesreću, da je nekoliko dece poginulo, a ostala su povređena. Hvala Bogu da je moja klijentkinja poslušala poruku koju je dobila u snu.

11. setembar 2001. godine

Nastalo je mnogo priča nakon 11. septembra 2001. godine i tragedije sa Svetskim trgovinskim centrom da bi se mogla napisati cela knjiga o njima, ali nekoliko ljudi sa kojim sam razgovarala, je imalo snove koji su im poručili da zakasne na posao ili da uopšte ne idu na posao tog dana. Neki su na čudan način bili sprečeni u pokušaju odlaska u grad. Zašto su baš oni pošteđeni, a drugi nisu? Odgovor je jednostavan. Nije bilo njihovo vreme i njihovi vođači su se potrudili da ne odu pre nego što treba.

Blagoslovena većina koja je otišla tog dana je postala žrtveno jagnje koje je odabralo da osvesti osećaj patriotizma, kao i našu potrebu da se izborimo sa lošim uticajima koji tako suptilno utiču na naš svet.

6. Odgovori na vaša pitanja

Pitanja o unutrašnjim vođačima koja slede su mi, tokom godina, postavljali klijenti, čitaoci mojih knjiga i razni drugi ljudi.

Pitanje: Silvija, koliko unutrašnjih vođača može da ima jedna osoba?

Odgovor: Tokom svih godina istraživanja, nisam upoznala nijednu osobu koja ima više od dva vođača. Čak i kod takvih slučajeva, uvek postoji primarni vođač (kao što je Fransin) koji nam pomaže sa šemom koju smo kreirali pre nego što smo se rodili u ovom životu.

Pitanje: Da li vođači mogu da pomeraju predmete?

Odgovor: Poznato je da vođači pomeraju predmete, ali se to retko događa. Pošto su visokih vibracija, vođači mogu upravljati električnim uređajima, kao na primer, da pale i gase svetla. Sećam se jedne klijentkinje koja je radila vežbu za uspostavljanje kontakta sa unutrašnjim vođačem i ubrzo nakon završetka vežbe se čuo prasak iz zvučnika na televizoru, a televizor je bio isključen!

Pitanje: Da li mi ikada možemo postati vođači?

Odgovor: Da, svako dobije šansu da postane vođač. To nije tako komplikovano, osim proučavanja šeme sa entitetom. Mi odabiramo da pomažemo jedan drugome pre nego što uđemo u život.

Pitanje: Zašto neki ljudi imaju muške, a drugi imaju ženske vođače?

Odgovor: Fransin kaže da je to povezano sa levom i desnom stranom mozga. Drugačije rečeno, ja imam ženskog vođača, jer mi je bilo potrebno da razvijem svoju emotivnu staranu. Muški vođač je prisutan ako treba da balansirate intelekt. To ne znači da smo neuspešni u ovoj oblasti, već nam oni samo daju dodatnu podršku.

Pitanje: Da li vođači mogu da promene našu šemu?

Odgovor: Ne, ali nam mogu pomoći da je modifikujemo, mogu nas tešiti tokom patnje, i mogu tražiti od Saveta da nam pokažu svetlo na kraju tunela. Razmišljajte o vodičima kao o vernim prijateljima koji nas bezuslovno vole, koji kroz sve prolaze sa nama i koji nas podržavaju.

Pitanje: Da li vodiči mogu da leče?

Odgovor: Naši vodiči mogu da nas leče i da nam pomognu mentalno, ali uvek zovu anđele, pa čak i „duhovne doktore“ da nam pruže pomoć

. Oni su veoma razvijeni i zato mogu da pozovu svaki entitet koji im je na raspolaganju u pomoć.

Pitanje: Da li nas vodiči ikada napuštaju?

Odgovor: Ne, naši vodiči nas nikada ne napuštaju, oni su stalno sa nama. Imaju sposobnost bilokacije, što znači da mogu da budu na dva mesta u isto vreme uz potpunu svesnost. Ovo je nama teško da razumemo, ali na Drugoj Strani, naša bit je toliko jaka da nam dozvoljava da istovremeno budemo na dva mesta. Na primer, vodič može da vas čuva i u isto vreme da bude ispred Saveta iznoseći vaš slučaj da bi modifikovao vašu šemu, dobio savet ili dodatnu pomoć.

Pitanje: Da li možemo pobrkati vodiča sa duhom ili voljenom osobom koja je prešla na Drugu Stranu?

Odgovor: Vrlo retko se vodič može pobrkati sa nekim drugim entitetom, zato što se ne manifestuje u istom obliku kao oni. Duhove vidimo jer nisi prešli na Drugu Stranu i zbog toga su bliži ovoj dimenziji. U slučaju preminulih voljenih, treba da prođe određen vremenski period nakon smrti, da bi dostigli visoke vibracije vodiča, jer su tek nedavno napustili ovu dimeziju. Ako se vodič manifestuje, to je obično kratko pojavljivanje, kao kada sam zapravo ugledala Fransin i Raheima. Umesto toga, javlja se osećaj da su oni stvarno uz mene, ali ne da su u telesnoj formi.

Pitanje: Da li različiti ljudi mogu imati iste vodiče?

Odgovor: Ne, iako se se vodiči posećuju i razmenjuju informacije među sobom. Mnogi ljudi su na mojim predavanjima osetili Fransin. Tokom predavanja imam jak osećaj da se unutrašnji vodiči okupljaju i govore nešto poput: „Ako ti misliš da imaš problem, pogledaj sa čime se ja suočavam“.

7. Iskustva sa unutrašnjim vodičima

Primila sam veliki broj pisama i mejlova putem mog veb sajta (www.sylvia.org) o iskustvima ljudi sa unutrašnjim vodičima. U nastavku su navedene samo najupečatljivije priče.

Karen piše:

Jedne večeri sam, potpuno očajna, ležala u krevetu. Moj muž, kog sam volela i kome sam, petnaest godina, verovala je našao drugu ženu i podneo je zahtev za razvod braka. Bila sam toliko očajna da sam poželela da umrem. Nisam mogla ni da zamislim svoj život bez njega. U najmračnijem trenutku, uočila sam tračak svetlosti na zidu. Pitala sam se kako uopšte može biti ikakvog svetla u potpuno mračnoj sobi, međutim, posmatrajući ga, svetlo je postajalo sve veće i veće. U sred svetla je stajao lep, visok muškarac sa crnom talasastom kosom i prelepim licem. Nasmehio mi se i rekao: „Budi hrabra. Bog će ti prirediti velike stvari u narednih šest meseci“.

I dalje sam bila tužna, istovremeno osećajući neko nadahnuće i baš sam bila spremna da odgovorim kada je vizija nestala. Ovo sam ispričala nekolicini ljudi koji mi nisu poverovali, ali

znam da ćes mi ti verovati, Silvija (ne šalim se). Tačno za šest meseci upoznala sam divnog čoveka koji me iskreno voli i u braku smo već četiri godine.

Karen, to je definitivno bio vodič koji ti je došao kada ti je bio preko potreban. Ne dobijaju se često predviđanja budućih događaja, ali zbog tvog oćaja, vodič je verovatno dobio „odobrenje“ da ti prosledi istinitu poruku i da ti da nadu.

Džejson piše:

Bio sam na poslednjoj godini koledža i nisam mogao da odlučim kojim zanimanjem želim da se bavim. Više od tri godine sam bio u agoniji zbog toga. Bio sam poražen i zbunjen do te mere da je depresija počela da me obuzima. Moju porodicu je to veoma nerviralo i stalno su me zapitkivali šta ću biti kad porastem.

Bio sam opsednut završnim radom i nikako nisam mogao da ga završim. Bio sam potpuno iscrpljen. Rešio sam da dremnem i kada sam bio u polusnu lepa, plava žena se pojavila ispred mene i uperila je prst na moj nezavršen rad. Nisam mogao da shvatim na šta je mislila. Kasnije, kada sam se osvestio, video sam da je poslednja reć u mom nedovršenom radu bila „doktor“. Rukopis je bio moj, ali se ne sećam da sam ja to napisao. Sada sam uspešan neurolog, ali se često pitam da li bih to bio da nisam imao prethodno iskustvo.

Džejstone, to bi se svakako desilo. Ti si sigurno nesvesno napisao tu reć, a onda se vodič javio da potvrdi to; tvoja duša je znala tvoju šemu, a tvoj vodič je želeo da se pojavi i da ti potvrdi ono što ti je zapisano u šemi.

Brajan piše:

Sa 45 godina sam imao iznenadni srćani udar. Bio sam na intenzivnoj nezi i osećao sam se kao da nestajem. Izašao sam iz tela, pogledao dole i video sam tim doktora kako radi na meni. Nisam bio toliko zabrinut, više sam bio radoznao. Tada sam osetio prisustvo muškara koji je bio u belom ogrtaću. Imao je dugačku kosu, bio je sveže obrijan i imao je izuzetno saosećajne oći. Na trenutak sam pomislio da je to Isus, ali onda mi se figura približila i imao sam jak osećaj da se entitet zove Danijel.

Upitao sam: „Ko si ti?“ Odgovorio mi je: „Oduvek sam bio tu da te štitim, ali se moraš vratiti nazad. Još uvek ti nije vreme“. Posle toga sam se našao u svom telu.

Brajane, mnogi ljudi veruju da su videli Isusa, ali se ne radi o tome da nisu ili da ne mogu da ga vide, jer sam dobila mnogo pisama koja to potvrđuju. Isus, naši vodići, kao i Bog su nam uvek na rapolaganju, ali, pošto se tebi javilo ime Danijel i pošto si dobio objašnjenje od njega, jasno je da si bio povezan sa vodičem. Vodići se pojavljuju kada samo pod stresom i uvek dolaze po nas da nas vode Kući, na Drugu Stranu tokom našeg konaćnog odlaska. Nije bilo tvoje vreme da napustiš ovu ravan, Brajane, i tvoj vodič se pobrinuo da ne odustaneš.

Dženis piše:

Jedne noći sam brzo utonula u dubok san i oko 3 ujutru me je probudio neki glas. Dozivao je moje ime i rekao: „Idi kod Džoića“. Džoi je moj devetomesećni sin. Skočila sam iz kreveta, otrćala do njegove sobe i našla sam ga naslonjenog na rub kolenke, ne dišući. Bila sam izvan sebe, ali sam uradila usta na usta tehniku veštaćkog disanja sve dok nije zaplakao. Silvija,

načudnije od svega je da sam, iako upaljšena i veoma emotivna tokom ovog skoro fatalnog incidenta, imla osećaj da će sve biti u redu.

Dženis, ovde su se dogodile dve stvari. Vodič te je zvao da spaseš sina i svojim prisusvom ti je ulio energiju i osećaj mira da bi ti pomogao da prođeš kroz taj događaj.

Sada možete pitati: „A šta je sa šemom?“ Dženis je po svojoj šemi morala proći kroz ovo. Iako je taj događaj mogao biti i u Džoievoj šemi, ipak je to iskustvo važno za Dženis da bi postala svesna da je neko čuva i štiti. Možda je Dženis bila potrebna potvrda da neko čuva nju i njenog sina.

Neke poruke su mnogo suptilnije. U mojoj grupi je jedna sveštenica prolazila kroz duhovnu krizu, kroz koju mnogi od nas prolaze, pogotovu kada smo u potrazi za istinom. Iako je ova žena želela da bude sveštenica, osećala je da nije dovoljno dobra za to. Umesto da dođe kod mene, odlučila je da mi pošalje imejl u kom daje ostavku. Pokušala je tri puta da pošalje pismo, ali nije uspela. Da bi istestirala svoj imejl servis, poslala je različita elektronska pisma nekolicini ljudi bez problema. Kada bi ponovo pokušala da pošalje imejl u kom se nalazila ostavka, nije mogla da uspostavi vezu. Znam zašto (a sada zna i ona) je bila sprečena da uradi nešto ovako drastično, i sada obe zahvaljujemo njenom vodiču.

Kristen piše:

Moja majka je umrla (oca sam izgubila šest meseci ranije), moj verenik je raskinuo sa mnom. Moj posao je takođe bio ugrožen. Otišla sam kući nakon dugog dana na poslu, odlučila sam da popijem celu bočicu tableta koje su mi ostale posle majčine bolesti. Pripremila sam se za to, legla u krevet, stavila sam čašu vode pored kreveta, uyela sam tablete i počela sam da ih stavljam u usta. Odjednom, pojavio se jak vetar, osetila sam kao da mi je neko zavrnuo ruku i tablete su se razletele svuda po sobi. Sedela sam paralizovana i odjednom se iz tišine javio sladak, mek glas: „Nemoj. Bog te posmatra“. Tog momenta sam shvatila da sigurno postoji drugi način da sredim svoj život. Kratko nakon toga moj život je počeo da se menja.

Kristen, tvoj unutrašnji vodič je bio spremam da upotrebi bilo koji metod komunikacije da bi ti preneo poruku i hvala Bogu da jeste.

Sada bih želela detaljnije da vam predstavim moje vodiče. U drugom delu knjige ću izneti više informacija o Fransin i Raheimu i o tome kako oni provode svoje vreme.

DRUGI DEO Jedan dan u životu unutrašnjeg vodiča

8. Vodiči nas bolje poznaju nego što mi poznajemo sami sebe

U jednom od mnogih članaka sam, kroz kratak opis njenog zivota tamo, pisala o dužnostima koje Fransin obavlja na Drugoj Strani. To je rezultiralo bujicom imejlova, pisama i telefonskih poziva u kojima su me ljudi molili da im kažem više o unutrašnjim vodičima.

Shvatila sam da nisam znala kako Fransin provodi vreme na Drugoj Strani, iako je poznajem već 61 godinu. Naravno da sam znala da istražuje, da ide na predavanja, konsultuje Akaša Zapise, Dvoranu Zapisa, ali to je, otprilike, bilo sve što sam znala.

Dok sam bila na sastanku upravnog odbora Novus Spiritusa, jedan od mojih kardinala je rekao da je u arhivi našao transkript transa koji govori o dužnostima vodiča. Nikome ništa nisam rekla o

dodatnom delu ove knjige, a osim toga, bili smo u sred razgovora o otvaranju nove crkve u Kanadi (zanimljivo je da ako ima više sveštenika oko mene, oni mogu pokupiti više detalja iz mog života, kao pravi medijumi. To se ne događa stalno, ali dovoljno često da potvrdim ono što sam oduvek govorila: Što se više spiritualno razvijamo, možemo više da shvatimo).

Za pisanje knjiga i otvaranje crkve i fondacije, neću da vas lažem, trebalo mi je puno hrabrosti. Pitala sam Fransin: „Šta da radim po pitanju ovih zlobnih skeptika?“ Rekla mi je da ih ostavim na miru, jer će oni u nekom životu pronaći neophodno znanje ili Boga. Odlučila sam da se ne bavim njima, a na posletku, svako ima svoj put kojim treba da ide. Možda sam i ja u nekom periodu svog života bila skeptik, mada sumnjam. Mislim da mi jednostavno znamo kada je Bog čvrsto utkan u našu dušu; a i kako Fransin kaže, ima još puno fenomena koji treba da se otkriju pre nego što dođe kraj ovoj planeti, što će nevernike ostaviti bez daha.

Fransin i ja razgovaramo o Bogu, religiji i filosofiji, a opet, nikada mi nije dala rešenja ni za jedan test koji sam imala na koledžu. Kada sam čula o čudima koja su se dešavala tokom snimanja i prikazivanja Mel Gibsonovog filma *Stradanje Hristovo*, pitala sam je: „Zašto sad?“ A ona je odgovorila: „Silvija, čuda se svakodnevno događaju i tako je od postanka Zemlje...Ljudi su sada počeli da ih prepoznaju, što takođe ukazuje na Božji uticaj. Tek sada se čovečanstvu povećava svest“.

Takođe mi je rekla da vodiči osećaju frustraciju ljudi kada prolaze kroz teške periode. Na primer, kada sam izgubila devetoro ljudi u tri meseca, rekla je sveštenicima da sam ja kreirala svoj život, ali da bol treba da se ublaži. Ubrzo nakon ovog, moj treći muž (koji mi je bio i prijatelj 32 godine) je tražio razvod. Udaljili smo se, a i upoznao je neku drugu ženu na putovanju po Grčkoj i Italiji na koje smo išli zajedno. Fransin me je stalno upozoravala da je on samo naizgled za mene, ali ovaj brak je zapravo bio bolji za njega. Mnogo ljudi ne može da podnese da su njihovi partneri uspešniji od njih, pogotovu ako ti partneri imaju i odraslu decu ili unuke. Počinju da se osećaju kao da su zadnja rupa na svirali.

Standardna priča. Iako me je Fransin suptilno upozoravala, ipak sam bila potrešena. Vikala sam: „Zašto mi nisi rekla za ovo?“

„Da li bi mi poverovala?“ upitala me je.

„Ne, ne kada je on u pitanju“, priznala sam, i to je najstarija priča u univerzumu, zar ne? Nije važno da li ste medijum ili ne – vaš vodič vas ne može u potpunosti zaštititi od vaših prošlih života ili lekcija koje treba da naučite u ovom. Ipak, on ili ona su uvek pažljivi prema vama, bez obzira na sve, i razumeju da vam je teško ovde dole. Vaš vodič, kao i vaši anđeli i Bog, može i hoće da vam ublaži bol ako dozvolite.

Raheim je rekao sveštenicima da je Fransin od Saveta tražila pomoć u vezi sa mojim osećajem odbačenosti. (A ona nije bila sama, vodiči se svakodnevno sastaju da zatraže još anđela, još više mogućnosti za izlečenje, pomoć Boga Majke, Svetog Duha, Hrista i svakog ko može da pomogne njihovim šticećenicima.) U međuvremenu mi je govorila da to nije vredno svog tog bola, jer je me mnogo ljudi voli i potrebna im je moja pomoć, kao i da je sebično biti tužan. Naravno da je ovo tačno, ali to ne znači da nisam prošla kroz svu tu patnju.

Upitala sam je zašto su oni koji čine dobra dela više iskušavani od zlih entiteta, njen odgovor je bio razumljiv: koga bi se ticalo da je loša osoba povređena (a čini se da nikada nije)? Nihovo prebivalište je ovde, a mi ih znamo kao mame, tate, prijatelje, sestre, braću, decu i naravno kao muževe i žene. Koji je bolji način da vas povrede sem da vam se približe kao Jude i da tada dopuste da padne sekira za 30 srebrnjaka? Rekla mi je da karma igra svoju ulogu kada nešto nekoga povredi bez upozorenja ili bez mogućnosti da se to popravi i da će se ponoviti za pet godina ili manje. Ovo je važna lekcija za sve nas.

Fransin mi je mnogo puta rekla da su svi vodiči primetili da ljudi koje oni vode pamte bol duže i intenzivnije od radosti. Razlog ovome je što se mi nalazimo na negativnoj ravni, i da je ovo dom zla i obmane. Da nije tako, mi ne bismo učili.

Naši vodiči uvek imaju na umu ono što je najbolje za nas. U stvari, svaki vodič je posetio sve galaksije i prikupio informacije kako se tamo rešavaju određene situacije koje mogu biti u vezi sa problemom sa kojim se suočavamo. Na ovaj način unutrašnji vodiči dobijaju novi pogled na problem i savet kako da ga reše. Fransin mi je rekla da se sem iskustva veoma malo dobija ovim savetima zato što je, kao što mi je rekla kada sam bila mala, ova planeta lud azil univerzuma, a što duže živim ovde, uviđam da je tako.

Iako su naši vodiči veoma mudri i od velike nam pomoći, mi se svađamo sa njima, pa čak se i naljutimo na njih. Bog zna da je jesam. Otišla sam toliko daleko, da sam joj rekla: „Šta, dođavola, ti radiš da mi pomogneš? Da li si bila na odnoru ili šta?“ Jednom kada sam se vraćala sa gostovanja u Montel šou, razmišljala sam o tome kako mi je putovanje teško palo, pa sam je upitala (znajući njen odgovor i spremajući se da se naljutim zbog njega) „Kakav je bio tvoj dan, Fransin?“

Dakle, doživela je da sluša novu Mocartovu kompoziciju i predavanje Abrahama Linkolna o ratu na Bliskom Istoku. Znam da se ovo čini nerealnim, ali veliki broj prominentnih istorijskih figura je na Drugoj Strani, a svako ko se tamo nalazi koristi prednost prisustva velikih umova (kao što bih i ja).

Ponekad je veoma frustrirajuće slušati o svim tim čudesnim stvarima i ljudima koji su im na raspolaganju, dok mi ovde dole pokušavamo da učimo na najbolji mogući način. Fransin mi uvek kaže, što i ostali vodiči pokušavaju da otkriju svojim štićenicima, da će sve uskoro biti gotovo i da ću se živa i zdrava vratiti Kući. Gledam na ovo ovde ne samo kao na mesto za učenje, već kako i na lošu uspomenu.

Sve je zajednički trud

Možete se zapitati zašto su nam uopšte potrebni vodiči ako ćemo svakako iskusiti odbacivanje, tugu i napuštanje u životu. Pa, kao što Fransin kaže (a zaista sam počela da joj verujem), koliko bi nam gore bilo da njih nema? Naravno da primete udarce, ali vaši vodiči ih dobijaju zajedno sa vama i ublažuju ih više nego što možete da zamislite. Ovo znam zato što se ljudi koji su svesni svojih vodiča brže oporave i prihvate život sa više žara i poleta u kraćem vremenu.

Divna stvar u vezi sa vodičima je ta što ne moraju uvek da, poput Fransin, uspostave verbalni kontakt sa nama. (Mnogo puta sam rekla da svi ljudi imaju psihičke sposobnosti, ali da nisu svi ljudi medijumi.) Vodiči komuniciraju sa nama uz pomoć unutrašnjeg glasića koji nas upozorava ili koji nas bodri da krenemo napred. Ljude nervira što ne čuju svoj unutrašnji glasić češće...pa, čujete ga, verujte

mi. Naš svet je postao toliko bučan i pun stresa, da mi ne osluškujemo ili jednostavno ga ne čujemo, a čak i ako ga čujemo, čujemo ga suviše kasno.

Iako mi Fransin ne daje previše ličnih informacija, bilo je situacija u kojima je upozorila mene ili moju porodicu, čak mi je prenela poruke o mojim zaposlenima ili sveštenicima. Na primer, jednom mi je rekla da kažem tati da ode na pregled bubrega. Tata je rekao: „Dobro sam“. Nedelju dana kasnije je završio u bolnici sa upalom bubrega.

Veoma jasno se sećam da sam upoznala Skitija kada sam imala 20 godina, i postao je ljubav mog života. Išao je u školu za pilote u Knzas Sitiju, a prvi put sam ga videla na žurcu u mojoj kući. Bio je visok, imao je crnu kosu i zelene oči, i prve reči koje mi je uputio, bile su: „Sigurno si ti organizovala ovu žurku“, rekao mi je da su mi oči velike poput srebrnog dolara. Kasnih pedesetih, ovo je bila dobitna rola...A ja sam bila dobitak!

Popela sam se na sprat da popravim frizuru i dok bila tamo, Fransin mi je rekla: „Ovo će biti velika tragedija u tvom životu“. Pretpostavila sam da misli na mog tadašnjeg dečka i da će ga raskid jako povrediti. Kao i moji klijenti, nisam pitala šta je pod tim mislila ili kako će se to dogoditi. Oh endorfini ljubavi! Nakon šest meseci se ispostavilo da je Skipi oženjen i da ima dvoje dece, i kao dobra katolkinja, dala sam mu korpu. Nisam želela da prođem kroz patnju, kroz koju svi mi prođemo, ali, ovo je bilo nešto kroz šta sam morala da prođem.

Dakle, vodiči nas upozoravaju...Ne volim ovo da priznam, ali me je Fransin takođe upozorila na okrutnost mog prvog muža, ali mi je ipak rekla da će koristi od udaje nadmašiti loše stvari, i zaista je bilo tako. Dobila sam dva predivna dečaka i preselila sam se u Kaliforniju. Kanzas Siti je bio sjajan, ali sam sigurna da ne bih postala toliko poznata u Misuriju. Bez obzira koliko strašno izgledalo, tvoja šema će se ostvariti.

Imajte na umu da imamo pet tačaka izlaska, momente u kojima možemo napustiti ovaj život u nekoj nesreći, iskustvo blisko smrti i tome slično. Ne mogu vam reći koliko puta sam videla ili koliko puta mi je rečeno da su naši vodiči uklonili ove tačke i da većina nas čeka poslednju tačku izlaska.

Moja prva tačka izlaska je bila kada sam imala 26 godina. Skoro da sam umrla od hepatitisa A, ali mi je Fransin rekla da još uvek nisam spremna za odlazak. Sledeća je bila mnogo godina kasnije kada mi je uklonjena materica - zaista sam prolazila kroz tunel ka svetlosti, dok me je medicinska sestra i moja draga prijateljica, koja je poznavala moju filosofiju, dozivala nazad (ili je bar bila dok me nije dozvala...šalim se). Pogodite koje je reči koristila da bi izvršila ovo podlo delo? Da, „Potrebna si ljudima!“ Čini mi se da ovo postaje moj lajt motiv. (Nekoliko godina kasnije, imala sam još jednu operaciju tokom koje je moje srce stalo.)

Najčudnija stvar se dogodila prošlog leta. Plovila sam u čamcu mog najmlađeg sina, kada se veliki ski bord otkao, naleteo na mene i udario me. Nisam puno razmišljala o tom događaju, sem o činjenici da me je jako bolelo i da sam zaradila veliku čvorugu i modricu. Fransin mi je kasnije rekla da je poslala anđele oko mene da preusmere dasku, jer da me je udarila samo nekoliko inča više pogodila bi moju slepoočnicu, i pogodite šta bi se dogodilo...svetla bi se ugasila zauvek, jer mi je to bila poslednja tačka izlaska.

Svaki vodič (za koga znam da je najdraži, najodaniji prijatelj kog ćete ikada imati), kaže da nikada ne bi ponovo bio vodič, a ipak nas poznaju bolje od nas samih. Na primer, pre mnogo godina sam rekla Fransin da nikada ne bih naplatila za pronalaženje nestale osobe ili za rešavanje nekih iznenadnih kriza, a ona je odgovorila: „Znam“.

Upitala sam je: „Kako ti to znaš?“

„Zato što te poznajem.“ Odgovorila je.

Tokom godina ovo je postalo refren koji se stalno ponavlja. Naši vodiči nas poznaju, znaju šta volimo, a šta ne; znaju ako potonemo previše duboko; što se više oslanjamo na njih ili verujemo da oni postoje, olakšavamo im da dopru do nas i da nam pomognu. Oni ne mogu promeniti našu šemu, i ako skrenemo sa puta, oni nas strpljivo čekaju da pređemo preko i da nas odvedu u Dvoranu Mudrosti da nam pokažu gde smo pogešili.

Kada se vratimo kući, naši vodiči nas teše dok analiziramo naš život i raduju se našim uspesima – ne kritikuju nas, za razliku od nas samih. Zatim ponovo pogledamo našu šemu i uočimo šta bismo uradili drugačije ili jednostavno uočimo da li smo dobro postupali u ovom životu koji smo proživeli, i ovo je momenat u kom odlučujemo da li ćemo se vratiti ili ne. Fransin kaže da se većina nas neće vratiti i da ćemo postati duhovni vodiči.

Naravno da ova knjiga ne bi bila potpuna bez priče o Raheimu vodiču kog sam stekla (ili treba da kažem, kog sam počela da upoznajem) oko 1970. godine. Fransin kaže da mnogi vodiči imaju mentora i da je Raheim njen mentor. Sada će me svi pitati ko je mentor njihovim vodičima! Pa, ne znam. Vidim vodiče, ali nisam upoznata sa svakim sa kim se vodiči upoznaju ili sa kim pričaju. Znam da vodiči razgovaraju o raznim temama sa Savetom i sa drugim vodičima, da često pričaju sa Bogom i anđelima, ali i da veoma često imaju glavnog učitelja koji je upoznat sa osobom koju vode.

Na primer, iscelitelj može imati pomoć doktora koji je na Drugoj Strani ili će skulptor dobiti umetnika koji će ga nadahnuti. Ne samo da ovi primarni učitelji uvećavaju sposobnosti entiteta, već im pomažu i da ih još više razviju. Mislim da niko, uključujući i mene, ne shvata koliko je ovo složen timski rad.

Sada bih volela da vam detaljnije opišem kako sam upoznala Fransin i Raheima.

9. Susret sa Fransin i Raheimom

Postoje događaji koji su jasno utisnuti u naš um, pa nam se čini kao da su se juče dogodili.

Imala sam sedam godina, bio je divan prolećni dan u Kansas Sitiju. Moji mama i tata su bili na poslu; moja sestra Šeron je bila sa svojom drugaricom Doroti, a moja voljena baka Ada je bila napolju.

Bila sam na spratu naše kuće „Kraljica Ana“ u svojoj sobi i češljala sam svoju gustu neukrotivu kosu. (Zapravo, pravila sam se da sam zauzeta da ne bih morala da pomažem baki u bašti.) Ne znam kako to da objasnim, ali učinilo mi se kao da je neko stao iza mene. Prisustvo je bilo toliko jako da sam piljlila u ogledalo očekujući da vidim nečiji odraz.

Treba da razumete da od svoje treće godine mogu da predviđam budućnost, kao što sam predvidela smrt mog dede, i svaki put bih znala bih ko će svratiti kod nas i pre nego što bi zazvonilo zvono na vratima. Sa pet godina sam videla lica moje dve prababe kako se tope poput voska i u roku od dve nedelje obe su umrle. Za dete je videti lica koja se tope, nakon čega sledi smrt tih ljudi, bilo

veoma zastrašujuće i traumatično, i to se konačno se završilo kada mi je baka rekla da zamolim Boga da to nestane.

Noću sam morala da ostavljam upaljeno svetlo ili da koristim bateriju koju mi je baka Ada dala, zato što sam mogla videti ljude sa Druge Strane kako ulaze i izlaze iz moje sobe. Hoću da kažem da ovaj uvid nije ništa novo. S obzirom da sam ga oduvek imala, bilo je nekako prirodno za mene....ali, nikada pre nije bilo glasovnog kontakta. Kada pogledam unazad, vizije su bile u redu ili bar podnošljive, ali zvučni kontakt je bio novi fenomen sa kojim sam se susrela.

U svakom slučaju dok sam gledala u ogledalo imajući taj jak osećaj prisustva, dogodio se odlučujući trenutak u mom životu: Piskav glas mi je brzo isprekidno rekao: „Dolazim od Boga, ovde sam da te vodim i štitim, ne treba da se plašiš“. Naježila sam se na tren. Stajala sam kao ukopana, zatim sam isпустиła četku i otrčala dole vrišteći, preskačući dve stepenice od jednom, kroz zadnja vrata.

Moja baka je gledala u mene, sigurno je da sam strašno izgledala i nikada pre nisam bila na ivici hysterije. Draga baka oko koje se širio uvek prisutan miris lavande, me je zgrabila i jako zagrlila svojim nežnim rukama. „Silvija,“ rekla je, „šta je bilo?“

„Glas!“ Uspela sam da promrmljam promuklim glasom (da, oduvek sam imala promukao glas). „Čula sam glas!“

„Pa“, nežno je upitala, „šta je rekao?“ Rekla sam joj, a ona je uhvatila moje lice svojim ostrim ali izmanikiranim rukama i rekla: „Dušo, mogo puta smo pričale o tome...To je tvoj kontrolor (stara spiritualistička reč za vodiča). Da li je žensko?“

„Mislim da jeste.“

„Mi potičemo iz duge loze kojoj se javljaju glasovi i sada i ti imaš svoj. Zaista imaš puno sreće jer je čuješ,“ baka mi je mirno rekla. Zatim je dodala: „Mislim da je Indijanka.“

„Otkud znaš?“ Pitala sam je (zazvučala sam kao moji klijenti).

„Zato što sam i ja medijum,“ odgovorila je strpljivo, „a i videla sam je jednom ili dva puta.“

„Zašto mi nisi rekla?“

„Bolje je da sama dođeš do nje,“ hladno je odgovorila. „Pitaj je kako se zove.“

„Ne želim je!“ Brzo i ljutito sam odgovorila. „Želim da budem sama, a ne da je neko stalno oko mene.“

„Pa, svi ih imamo,“ rekla je. „Ali ti čuješ tvog.“

„Neću da razgovaram sa njom.“ Rekla sam lupivši nogom o pod.

Baka Ada se nasmešila poznatim smeškom koji sam volela, ali u trenucima kao što je ovaj, od njega mi dođe da vrištim.

„Onda uzmi lopatu i izvadi šargarepu i rotkvice,“ rekla je, završavajući razgovor.

Kasnije te večeri dok sam se spremala za spavanje, baka je sela pored mene. Rekla je: „Silvija, potičemo iz veoma stare loze ljudi sa takvim sposobnostima, moja mama, moj brat, moja prabaka i tako unazad“.

„Pa kako mi to pomaže da se bolje osećam?“

„Zato što ti je Bog dao i moraš da ga koristiš u dobre svrhe,“ odgovorila je.

„Neću da koristim ništa od toga,“ tvrdoglavo sad odgovorila „i niko me ne može naterati!“

„Videćemo,“ odgovorila je, pogledavši me zagonetno.

Malo po malo tokom nekoliko narednih meseci, Fransin bi mi rekla samo po nekoliko stvari. Tokom tog perioda, Fransin se majčinski ponašala prema meni, govoreći: „Ti ne želiš to da kažeš, tako? ili Nema razloga da se ljutiš“. Nije me grdila ni opominjala, i u početku mi je uputila samo nekoliko rečenica.

Kada pogledam unazad, uviđam koliko je Fransin bila mudra, ona je igrala igu sa mnom koju sam nazvala „špijun“. Bila bih na spratu, a moje dve bake i Rozi, naša pomoćnica, u prizemlju, ili mama i tata bi došli sa posla i razgovarali u kuhinji ili bi moja sestra pričala telefonom, a Fransin bi mi prenosila njihove razgovore, i zatim, na večeri bi ih sve zapanjila prepričavanjem tih razgovora.

I sada ponekad poželim da se igramo „špijuna“ ali Fransin neće. Rekla mi je da je tada bilo opravdano igrati se te igre, jer se trudila da pridobije moje poverenje i da postoji akt o privatnosti kojim upravlja Bog. Sve što mi je rekla je beznačajno, kao što je Šeronin domaći, tatin uspeh na poslu, mamin uspeh...to je uvek bilo nešto što nisam mogla da čujem, ali je sadržalo dovoljno detalja da skrene pažnju.

Postepeno sam počela da se navikavam na prisustvo vodiča u svom životu. Oduvek sam bila svesna Fransininog prisustva, ali se nikada nisam osramotila zbog nje. U stvari, u našim životima postoje skriveni trenuci u kojima naši vodiči ne mogu da vide ili čuju šta radimo, ali ipak su tu. Poput naših anđela, nikada nas ne napuštaju.

Počela sam da provodim više vremena sa bakom Adom, i što sam više bila sa njom, to sam više učila. Ljudi su čekali da je vide: sveštenici, žene sa decom, ljudi koji su dobili otkaz i tako dalje. Ponekad bi samo spustila ruke na njih, a poneka bi samo razgovarala sa njima.

Kasnije bismo razgovarale o onome šta se dogodilo i uvek bi me pitala o mojim utiscima. Rekla mi je da zauvek zapamtim sledeće: „Šta god da se ovde dešavlo i gde god da si, to ostaje između tebe, Boga i ljudi kojima pomažeš“. Ne samo da je ovo etika vidovnjaka, već je i prava lekcija iz morala. Takođe sam naučila da iako sam mogla da čujem Fransin, ona mi nikada nije pomagala sa čitanjima. Moja baka je čula nekoliko različitih glasova, ali ni njoj nisu pomagali. Oni su davali filosofiju, a ponekad i poneku dragocenu informaciju, a što se verbalnog vođstva tiče, ne. Ipak, znam da vođstvo dolazi u vidu gurkanja tokom puta.

Raheim

Ako želim nešto da saznan što Fransin ne zna, kaže mi da će pitati Raheima ili Savet. Ali devet od deset puta ona se obraća Raheimu.

Raheim veoma mnogo liči na Korla Pandita (za vas koji se sećate, organist koji se pojavljivao na TV-u pedesetih godina). Ono što je interesantno: iako nisam želela da vidim Fransin (mada sam je na kratko i videla), Raheima sam jasno videla kada smo moji dečaci i ja živeli u iznajmljenom stanu da bismo se sakrili od mog muža koji je pretio da će nas ubiti. Uspavljivala sam dečake, a Meri moja usvojena ćerka je bila u kuhinji. Slučajno sam pogledala u dnevnu sobu i tamo je stajao on: lep, visok, bronzanog tena, sa belim turbanom i u nehru jakni. Kao da se postideo što ga vidim...i zatim je otišao.

Iako vidim Raheima, nikada nismo ostvarili verbalan kontakt. Njega poznajem samo preko Fransin, koja mi je rekla da je veoma inteligentan, mudar i filosofski nastrojen. Bio je učitelj, sik koji je

živeo 800. godine. Iako je rođen u Indiji i iako je bio učitelj hinduizma, osećao je da nije dobio sve potrebne odgovore, te je počeo da uči gnosticizam, koji naziva „starom religijom“.

Jednom kada sam čitala jednom duhovno veoma naprednom Indijancu za kog sam znala da je sik, i iz čiste radoznalosti sam ga upitala: „Da li si ikada čuo za Raheima, velikog učitelja koji je živeo 800. godine?“

Ostao je otvorenih usta i, kunem se, da bi se prekrstio, samo da je bio hrišćanin. „Naravno, gospođo,“ rekao s poštovanjem, „poznat nam je kao veliki i sveti učitelj“. (Pa...ko bi rekao?)

Kao i Fransin, Raheim dolazi kada sam u transu i stručnjak je za mnoge oblasti: pomaže nam lečenjem, predviđanjima, istorijom, religijom i naravno, magijom (što je i njegova specijalnost). Nema šanse da ću reći da je on pametniji od Fransin – on samo direktno pristupa svemu jer je muškarac. Mislim da mu je u početku bilo veoma teško da uđe u žensko telo. Rekli su mi da je prvi put kada je ušao u moje telo proveo nekoliko minuta gledajući moje duge nokte, i zatim dodao: „Kako može išta da radi sa ovim?“

Jednom prilikom sam zaboravila i obukla sam suknju, on nije bilo presrećan zbog ženske odeće, jer je prekrstio noge spojio šake i pognuo glavu. Ovo je spiritualni hindu pozdrav koji označava prihvatanje duše svake osobe.

Sigurna sam da ne voli baš da ulazi u moje telo, ali to radi zbog istraživanja. Zanimljivo je da iako je on u mom ženskom telu tokom transa, puno žena je reklo da to nekako izbledi i da one vide i osećaju snagu i intelekt njegovog divnog, naprednog muškog entiteta.

Rečeno mi je da se Raheim više pomera dok je u mom telu od Fransin. (Jedva čekam da vidim snimak sebe u transu. Da li biste vi voleli da vidite nešto što liči na vas, ali niste vi?!) On nije baš dobar u odgovaranju na lična pitanja, jer nije blizak ljudima koliko Fransin. Na primer, ako pitate Fransin o vašem psu koji je uginuo, ona bi vam odgovorila da je prešao na Drugu Stranu, da je dobro i da vas tamo čeka. Raheim bi vam verovatno samo rekao da je pas uginuo. On se ne trudi da bude okrutan, on je jednostavno veoma realan – to je samo razlika između muškog i ženskog pristupa. Njegove informacije su dragocene.

Fransin kaže da je Raheimova specijalnost alhemija, i da je sproveo veliki broj istraživanja o fizičkom i mentalnom zdravlju i o intuitivnoj magiji. Sad, ovo nije magija na koju vi mislite: nema čini, kazana i tako toga. Svodi se na ono u šta su drevni šamani verovali: ako želite kišu, sipajte vodu na zemlju. Drugačije rečeno, ako dovoljno jako verujete, čuda se događju. Život odražava misli, i mi nekako magično postajemo ono u šta verujemo.

Raheima interesuju sistemi zaštite, i Fransin kaže da on može da izvede više fizičkih fenomena od nje. Ovo sam iz prve ruke iskusila kada sam bila u brdovitom Silver Lejku, Kalifornija, sa mojim drugim mužem Delom. Odesli smo u brvnarama Kit Karson, u kolibi koja je bila odvojena od glavne zgrade. Kao što smo i radili tih dana, Del i ja smo diskutovali o parapsihologiji, i razgovor se vrteo oko fizičkih fenomena. Da stvar bude smešnija, oboje smo izazivali Fransin i Raheima da naprave neki fizičku fizičku manifestaciju. Izazivali smo ih, iako smo bili sigurni da se ništa neće dogoditi, Naposletku, i ranije smo ih molili, ali džaba. U stvari, imali smo internu šalu o stvarima koje se pomeraju, a bila je:

„Objekat se pomerio toliko brzo, da izgleda kao da se i nije pomerio“. Nema potrebe da kažem da Fransin i Raheim nisu cenili naš humor.

Ni Fransin ni Raheim nisu fizički vodiči kao što su vodiči fizičkih medijuma. Vidite, ja sam duhovni medijum, a neki fizički medijumi mogu pomerati predmete uz pomoć svojih vodiča. Ovde sam da bih vam rekla da su oba moja vodiča priredila takav šou te večeri, da bi sve i svi mogli da se postide na ovoj planeti.

Kada smo Del i ja seli na krevet da gledamo „izazov“ napolju je bio mrkli mrak, kada kažem mrak, podrazumevam da nije bilo ulične rasvete, nije bilo meseca i bili smo na izdvojenom mestu na planini. Fransin mi je rekla da ugasim svetla u kolibi, tako da smo Del i ja sedeli u potpunom mraku, šaleći se i smejući se kao deca.

Iznenada na zidu preko puta našeg kreveta se pojavila svetleća lopta, i kikotanje je prestalo. Lopta je počela da se izdužuje po zidu u liniju širine 6 inča, i oboje smo bili zaprepašćeni dok smo gledali kako ovo svetlo postaje sve jače i intenzivnije. S obzirom da smo bili istraživači i oduvek pomalo skeptični po pitanju ovakvih stvari, prepostavili smo da svetlo dolazi odnekud kroz navučene zavese. Del je proverio sve prozore i vrata, čak je i izašao napolje da pronade neki izvor svetla, nije ga bilo.

Sada je svetlo bilo veoma jarko za naše oči i počelo je da se kreće pravo po plafonu, ali začuđujuće, nije mnogo osvetljavalo sobu. Još uvek smo bili u polumraku, iako je svetlost postepeno postajala sve jača. Fransin mi je uzbuđeno objašnjavala šta sve Raheim radi da bi svetlost postala veća i jača. Rekla mi je da kažem Delu da prođe kroz jedan deo sobe. Kada je to uradio, rekao je: „Bože! Upravo sam prošao kroz nekog!“ Ponovo je prošao i imao je isti osećaj. Raheim je stajao tamo.

Del je bio zadivljen i uzbuđen zbog svetlosti, a i zato što je osetio telo duha. Fransin mi je zatim zadovoljno šaputala na uvo o Raheimovoj snazi, rekla mi je da Del stane u sred Rahimovog tela i da proba da odaje energiju. Uradio je tako i momentalno je svetlo postalo još jače i počelo je da pulsira.

Četrdesetpet minuta kasnije, svetlo je bilo na podu na suprotnoj strani zida, pelo se uz zid, pa preko tavanice – bilo je jako svetlo i pulsiralo je. Moj muž je bio potpuno uzbuđen i fasciniran, ponašao se kao ushićen klinac ponovo tražeći izvor svetlosti; vodič koji mi je svojim piskavim glasom pričao kako Raheim postaje sve svetliji i svetliji i kako se brine za njega, a meni je bilo dosadno. Bilo mi je dosta, naposletku, koliko dugo možete gledati snop svetlosti u vašoj sobi a da vam ne dosadi?

Rekla sam: „U redu, dosta mi je bilo“. Momentalno je stigao odgovor: „Šta?!“ Moj muž se nadurio, a veoma zabrinut piskav glas u mom uhu mi je govorio nešto o Raheimu.

Nasmejala sam se Delu i rekla: „Raheim troši previše energije i moramo da prekinemo“. Nerado se složio i rekla sam Fransin da Raheim prestane. Do tada je bila veoma zabrinuta i rekla je: „Ne znam da li može!“ Zatim je rekla da je Raheim otišao na jezero da proba da se oslobodi nakupljene energije. Svetlo je istog trena nestalo i mi smo se ponovo našli u potpunom mraku. Fransin je rekla: „Brzo ću se vratiti“. I napokon je njeno neprestano čavrljanje prestalo. Imala sam glavobolju koja bi i Boga naterala da uzme aspirin.

Ubrzo zatim, Fransin mi je rekla: „Sve je u redu. Raheim je uspeo da se rastereti energije iako se čovek u čamcu jako uplašio kada je video sve te svetleće kugle koje se iznenada pojavljuju i

nestaju“. Nastavila je da priča kako je bila zabrinuta za Raheima, jer se preopteretio energijom. Prenela sam sve što je rekla Delu i oboje smo se smejali – ali, takođe, bili smo i zabrinuti.

Fransin kaže da je Raheim uvek na dužnosti i da joj uvek daje odgovore na pitanja. Oboje se drže moje šeme (kao i svi vodiči), ali jedan je emotivniji i više je poprimio ljudske osobine, dok je drugi direktniji. Jednom je Raheim rekao grupi da je Fransin veoma zabrinuta zbog kritične tačke u mom životu i da je otišla kod Saveta po podršku. Savet joj je objasnio da sam izabrala tu situaciju, ali je Fransin insistirala na tome da mi je bilo dovoljno i da sam naučila, da sam uradila test, pa ih je zamolila da prestane. Raheim je objasnio da je posle ovoga malo popustilo, što pokazuje da mi učimo naše lekcije, ali i vodiči mogu da odu kod Saveta i zamole da se situacija okonča.

Takođe znam da imaju svoje proslave. Jedna je Hristov povratak kući nakon života na Zemlji. Nije začuđujuće...i verovatno je bio neverovatno srećan kada se vratio Kući nakon onoga što je prošao na Zemlji. Imao je četiri vodiča i mnoštvo anđela, ali vidite, čak je i *on* morao da prođe kroz patnju – a sve da bi nam približio ljubav prema Bogu.

10. Iskustvo transa

U ovom trenutku bih volela da vam objasnim stanje transa. Ako sam ja u transu, Fransin je pravi izvor informacija o prošlim životima, o Drugoj Strani, o Bogu, o Hristovom životu, misterijama, kreacijama, pa čak i o ličnim pitanjima. Na primer, jedan od mojih sveštenika je upitao da li ću imati još neku operaciju ili neku ozbiljnu bolest (naravno, ne računajući smrt). Ona je potvrdno odgovorila, rekla je da će mi levi kuk praviti problema kada ostarim, jer me je moj prvi muž bacio na vrata. Kuk mi zaista zadaje probleme s vremena na vreme. Nedavno sam joj rekla: „Mislila sam da si rekla kada ostarim“.

Odgovorila je: „Koliko imaš godina?“ Prokletstvo...Imam 68, ali nisam shvatila da sam i zvanično „starija“.

Osim ovog konkretnog slučaja, Fransin teži da bude jezgrovita, ali kada je reč o meni, veoma je nejasna. Znam zašto mi ne daje više uputstava, iako su prošle godine dok nisam shvatila. Ako se oslanjam na nju, ne bih učila i ne bih razvila svoje sposobnosti. Umesto toga oslanjala bih se na nju i čekala bih da mi sve kaže.

I danas ima ljudi koji, tokom telefonskog razgovora, pitaju da li pričaju sa mnom ili sa Fransin, i ja im uvek odgovorim da sam to samo ja. Nikada nemojte zaboraviti činjenicu da sam ja samo kanal kroz koji dolaze informacije od Boga. Ako je pogrešno, to je zato što nisam dobro interpretirala – često govorim da čovek pravi greške i da je jedino Bog uvek u pravu. (Lično, mslim da bi bilo zastrašujuće da smo uvek u pravu.) Ali, ovo ću ipak reći: Za medijuma je bolje da češće jeste u pravu nego da nije. Što se mene tiče, ja više volim da saspem istinu u lice nego da gnjavim ljude pitanjima. (Pažnja: budite svesni da ovo rade mnogi vidovnjaci, i to je veoma neprofesionalna praksa koja se naziva „pecanje“.)

Osim ujka Herija (koji je bio u starom Spiritualističkom kampu na Floridi), ja sam jedina iz moje familije koja može da uđe u trans. Baka Ada nije imala tu sposobnost, kao ni moj vidoviti sin Kris. Ulazak u trans je gotovo zaboravljena sposobnost u ovom vremenu, i veoma malo medijuma ima sposobnost da uđe u dubok trans. Neki kažu da kanališu, ali na osnovu mog iskustva ovo što rade Edgar Kejsi, Artur Ford, pa i ja, nije pravo stanje dubokog transa.

Naravno, biti medijum koji ulazi u trans znači da će vaš vodič (ne zlonamerno) pričati priče iz vašeg života da bi ukazao na suštinu. Na primer, kada bi vodič Artura Forda Flečer ulazio u njegovo telo, govorio bi svima da Artur pije. Ne bi bilo prijatno tako nešto izbrbljati. Hvala Bogu, Fransin mi nije pravila ovakve zvrčke...osim toga, ja ne smem da pijem, a ni da uzimam lekove bilo koje vrste. Tokom jednog transa je rekla da pijem previše kafe, pa sam smanjila (kumen se, sve što volite je zabranjeno).

Prvi put sam ušla u stanje transa kada sam imala 19 godina. Na Univerzitetu u Kansasu Sitiju sam pohađala kurs hipnoze, koji je bio veoma napredan za 1950. godinu. Sedela sam između dva prijatelja i kada sam došla sebi, oni su samo piljili u mene. Svi ostali su napustili čas, a moji prijatelji su čavrljali o svemu što sam im rekla. Oboje su odrasli sa mnom, ali nikada nisu videli trans, a pogotovu ne mene u transu.

Bila sam veoma ljuta bog religijske dogme koja me je pratila, tj. strah od opsednutosti i odlaska u pakao (setite se, imam katoličko poreklo). Fransin me je uveravala da se trans više nikada neće ponoviti bez moje dozvole, i morala je da mi dokaže da trans nikome ne može nauditi i da je ponekad jednostavnije preneti poruku uz pomoć mojih glasanih žica, a ne putem njenog piskavog glasa. Do današnjeg dana je održala reč.

Iako sam joj dopuštala stanje transa, na početku sam, ipak, imala poteškoća da pustim Fransin da uđe u moje telo i da govori kroz mene. Fransin nikada nije ni povredila ni prisilila nekog, niti je koristila sposobnosti za ličnu korist. Kada sam bila veoma mlada, rekla mi je: „Ako me ikada pogrešno citiraš za sopstvenu korist, tvoje sposobnosti će prestati“. To mi nikada nije palo na pamet, niti bih ugrozila svoj integritet. Bez obzira kakva je nagrada, nikada nije dovoljno velika.

Na mnogo načina sam još uvek nesigurna u praćenju svojih sposobnosti čak i posle svih ovih godina. Zašto? Zato što sam oduvek pristupala životu, što može potvrditi svako ko me poznaje, i sa naučne ili praktične strane, ali i sa duhovne.

Kada sam je jednom pitala: „Zašto ja?“ Ona mi je odgovorila: „Silvija, zar nije tvoj motiv da pomažeš ljudima i da im daš tačno onakve informacije kakve dobiješ?“ Rekla sam: „Naravno. Ti to znaš“. „Zašto onda to sebi ne utuviš u glavu?“

Tada sam polako počela da se opuštam, onoliko koliko je moguće kada imate psihičku sposobnost, i napravila sam svoj sopstveni dogovor sa Bogom: da nikada neću nikoga namerno povrediti i da neću ništa prećutati i da ću uraditi sve što je potrebno da mi se ego ne nađe na putu. Nikada nisam imala problem sa svojim egom. Sebe ne shvatam ozbiljno, ali svoj dar shvatam. I šta god da mi se na ličnom planu dešava, to nikada ne utiče na moj dar, hvala Bogu.

Sada sigurno možeš kanalisati bez ulaska u trans. Da vam iskreno kažem, nakon jednog sata Fransininog piskavog glasa, spremna sam da pobegnem. Ali ona ne može ništa da uradi sa glasom, jer kao što sam i ranije navela, to je posledica problema u prenošenju poruka iz njihove u našu dimenziju. Ponekad dok mi priča na desno uvo, odmahnem rukom, što znači da je dosta. Ipak, utisak da Fransin stalno priča je pogrešan, jer nije tako. Ona komunicira samo kada ima nešto da kaže.

Fransin je imala problem sa slengom kada je počela da komunicira kroz mene putem transa. Na primer, žena je pitala Fransin zašto je momak ispalio, a Fransin je odgovorila da nije razumela. Ili, neko je pomenuo garažnu rasporodaju, a Fransin je pitala kako neko može prodati samo garažu od cele

kuće. Čak i sada se ponekad zbuni, i zato vam uvek kažemo da kada razgovarate sa vodičem koristite jednosavan jezik, i da se što bukvalnije izražavate, tako će vas lakše razumeti, jer se vodiči ne snalaze baš najbolje sa dvostrukim značenjima.

Dosta često vodiči ne razumeju naš smisao za humor, u stvari i Fransin i Raheim bi se složili da je humor uslovljen vremenom u kom se javlja i da je direktno povezan sa našim životom. Kao što znate, bez obzira koliko sam volela svoju baku, ona je mislila da je žena koja koristi njenu protezu da bi odgrizla okrajak pite, krajnje histerična. Istina, to je smešno, ali bi možda još smešnije bilo da ste bili na licu mesta. U svakom slučaju, da nije bilo moje bake Ade, koja je bila najbliža svecu, njenog strpljenja i безусловne ljubavi...sam Bog zna koliko bi mi bilo potrebno da prihvatim svoju sposobnost.

U dugoj lozi vidovnjaka, ja sam jedina na kojoj su rađeni testovi. Baka me je stalno pitala: „Zašto ne prestaneš sa tim?“ Rešila sam da postanem nastavnik, i nisam želela da radim taj posao ako sam šizofreničar. Što se mene tiče, svi smo mogli biti iz loze ludih ljudi za koje se još uvek to ne zna. Testirala su me dva psihologa i jedan prihijatar po nekoliko puta. Svi su došli do istog zaključka – da sam normalna, ali da imam neki oblik paranormalnih sposobnosti.

I tokom transa sam mnogo puta testirana. Bockali su me, kačili su različite naučne instrumente na mene, davali mi bezbroj psiholoških testova (i nakon svega toga malo šta je objašnjeno). Bila sam na elektroencefalogramu (EEG) kada je Fransin ušla u mene i sve linije koje su pokazivale moždanu aktivnost na EEG izveštaju su se zaustavile (što začuće smrt), i nakon prekida u linijama, rad mozga se nastavio onog trenutka kada je Fransin potpuno ušla u moje telo. EEG može da zabeleži alfa stanje (meditativno stanje moždane aktivnosti) u koje ulazim kada je Fransin u mom telu.

Da napravim malu digresiju ovde, takođe su me testirali na aparatu koji je bio povezan sa igračkom - psom koji laje (Bože, radila sam lude stvari u životu). Pretpostavka je bila da će pas zalajati svaki put kada osoba koja je prikačena na aparat uđe u alfa ili teta stanje, a osoba bi se ometena lavežom, momentalno vratila u svesno, beta stanje. Drugačije rečeno, igračka treba da pokaže meditativno ili stanje transa, i kada bi osoba ušla u to stanje, lavež bi je sprečio da u njemu i ostanje.

Ovaj eksperiment je vodio skeptični naučnik na lokalnoj televiziji koji je želeo da pokaže da se promenjeno stanje svesnosti ne može održati uz ometanje. Povezali su me na aparat, razgovarala sam otvorenih očiju, a za sve to vreme je pas lajao. Naučnik je bio van sebe, stalno ponavljajući: „Ovo se ne dešava!“ Otišao je nazad do table, zbunjen činjenicom da sam ja to uspela da izvedem. Morao je znati da mnogi kaluđeri i jogini mogu da održe izmenjeno stanje svesnosti i kada je buka oko njih. U svakom slučaju, ovo je bila kratka duhovita priča, ali sada idemo nazad na trans.

Kada je Fransin ulazila, a ja izlazila iz tela, korišćen je poseban film za fotoaparat i slikane su fotografije (još uvek ih imam). Kada ulazi, vrtlog svetlosti ulazi kroz moje teme, a kada ja izlazim izgleda kao da varniči iz moje glave. Fransin je čak dala nazive fotografijama u kojima je ovaj fenomen pojavljuje i u kojima je vidljiv. Kada sam pogledala fotografije, upitala sam Fransin zašto izgledam nekako rasuto, a ona mi je rekla da je to zbog duše, koja se odmah zatim kondenzuje i ojača.

Veoma je uzmeniravajuće saznanje da si rasut, ali to se dešava samo na trenutak u transu, ali ne i kada umiremo. Pre sam se pitala da li ću se vratiti iz transa, a tokom godina je to zabrinjavalo i neke

druge ljude, kao i moje sveštenike. Moram vam reći da mi je u teškim periodima padalo na pamet da to i ne bi bila toliko loša ideja, ali, vratim se svaki put.

Dok je trans veoma uzbudljivo i zanimljivo iskustvo gledaocima, meni nije. Prvo, osećam se kao da svi idu na žurku, a da ja moram na spavanje. Takođe, ceo proces je kao padanje u dubok bunar bez zvuka, i podseća na gubitak svesti. Rečeno mi je da odlazim na Drugu Stranu i da sedim tamo (ovo zvuči vrlo zabavno), ali se ne sećam šta se događa dok sam u transu. Kada izađem, vrti mi se u glavi i dezorijentisana sam, ali desilo mi se da sam ušla u trans sa jakom glavoboljom, visokom temperaturom, i da sam izašla zdrava...tako da, postoji i velika korist. To je kao da Fransin ostavi esenciju koja leči kao zahvalnost za moje telo.

Kada je moj dragi prijatelj Vilijam Montel prisustvovao mom transu, rekao je da je to jedno od najduhovnijih i nainformativnijih iskustava koje je imao. Nikada mi nije rekao šta sam rekla njemu i ostalim ljudima (a nije ni Fransin!). A zaista i ne želim da znam – nije moja stvar.

Ljudi su mi rekli da se moje oči promene i da potamne ako ostanem duže u transu, da mi lice postane mirnije i da se crte lica promene. Rekli su mi da mi se glas ne mnenja puno (što je i logično, jer vodič koristi moje glasne žice), ali način govora i upotreba jezika se dosta menjaju, i zasigurno zvuči kao da neko drugi govori kroz mene.

11. Frensinim rečima

Sada ćete pročitati nešto direktno od Fransin. Meni pisanje ovog dela ide malo sporo, jer ne mogu da podnesem da mi dugo priča. Sada se možete zapitati: „Zar posle svih ovih godina, zašto ti smeta?“ Pa, iako nas dve razgovaramo, obično su naši razgovori u etapama. Kada se radi o ovakvim knjigama, obično uđem u trans, ali mislim da je ličnije ako ona i ja ovo poglavlje uradimo zajedno, s obzirom da smo tokom godina mnogo toga prošle zajedno. Ono što sam imala potrebu da prokomentarišem je u zagradama...znate vi mene, uvek dajem svoje mišljenje.

Fransin: Moje pravo ime je Irena, ali je Silvija odlucila da me zove Fransin, i to mi ne smeta. Ona se oduvek trudila da proceni sve šta joj govorim i sve ono šta sam ja i to razumem. Zbog toga je ostala praktična i na pravom putu iako je veoma tvrdoglava. *[Nema komentara.]*

Vitka sam i visoka oko 175 cm. Oči su mi bademastog oblika, a ten mi je tamniji. Imam dugu crnu kosu koja je obično vezana u pletenicu koja doseže skoro do struka. Obično nosim, kao i većina ženskih vodiča, ravne lepršave haljine, a moje omiljene boje su plava, zlatna i zelena.

Oduvek sam imala svest o tome da sam nekada bila živa. Živela sam u Kolumbiji, Južna Amerika od 1500. do 1519. godine. Udala sam se sa 13 godina, i sa 14 ½ sam rodila devojčicu. Moj muž se zvao Seri i bio je Asteški sveštenik. Ja sam bila mešavina Acteka i Inka. *[Nisam verovala da može da ima obe krvi u sebi, ali sam konsultovala nekoliko istoričara koji su mi potvrdili da je pre i tokom tog perioda došlo do mešanja Acteka i Inka.]*

Dok sam bila živa, imala sam muškog vodiča koji se zvao Larne, bio je Inka sveštenik vekovima pre mog rođenja. Ponekad sam ga mogla čuti i slao mi je veoma jake osećaje, ali nisam dovoljno dugo poživela da bih sa njim uspostavila verbalni kontakt. Acteki i Inke su verovali da su im njihovi preci vodiči – i tek kada sam se vratila Kući, shvatila sam da ovo nije tačno.

Poginula sam od koplja koje me je pogodilo u srce, jer sam istrčala na ulicu sa spasim svoju ćerku od vojnika koji su pljačkali. Ona je na kraju bila dobro i odgojila ju je druga porodica. Iz moje dimenzije (Druga Srtrana) sam je gledala kako raste, kako se udaje i dobija decu. Moj muž je takođe poginuo i vrlo brzo mi se ovde pridružio.

Možete se zapitati zašto sam imala samo jedan život, a ipak sam bila dovoljno napredna da dobijem Silviju kao moj zadatak. Ne znam baš uvek šta Savet i Bog imaju u skladištu – samo znam da nas odabiraju jer imamo snage, karakter, ličnost i duhovnost da se uskladimo sa našim šticienicima. Savet mi je rekao da ću morati dugo da se pripremem da bih postala verbalni i glasovni unutrašnji vodič za entitet koji potiče iz duge loze vidovnjaka.

Naše vreme nije kao vaše – tri ili četiristotine vaših godina su kao nedelje ovde – ali obuka je bila intenzivna. Obuka za sve vodiče je intenzivna, no neki vodiči odluče da ne rade ono što je neophodno da bi postali vodiči koji komuniciraju, kroz šta sam ja morala proći. Tokom moje obuke, upoznala sam velikog učitelja Raheima koji je rekao da će mi pomoći. Postao je moj mentor (zajedno sa Bogom i Savetom).

Obično entiteti u svom poslednjem životu stignu do šetog nivoa [*najviši nivo individualnosti na Drugoj Strani*], a to je nivo orijentatora, [*oni koji pomažu ljudima da uđu ili izađu iz inkarnacije*] učitelja, predavača i duhovnih vodiča. Verovatnoća da ljudi koji žive poslednji život završe na ovom nivou je 90 % i obično postanu vodiči.

Mnogi ljudi žele da veruju da je njihov vodič bio i deo njihovog života, ali ovo je više izuzetak nego pravilo. Vaši vodiči nikada nisu bili članovi vaše porodice, jer oni treba dugo da se obučavaju, i njihova obuka počinje mnogo pre nego što je vaša loza i začeta. Vaši voljeni koji su preminuli postaju nešto poput zaštitnika, ali vodič je onaj koji je nadležan, da tako kažem.

U svakom slučaju, morala sam da proširim svoj trening kako bih naučila da uđem u Silvijino telo, a da joj ne oštetim organe, a morala sam i da naučim da koristim njen glasovni aparat. Obuke vodiča se osmišljavaju prema karakteristikama ljudi koje će voditi, tako da uvek postoji razlika ili samo nijansa u načinu na koji smo obučavani, u skladu sa osobom koju ćemo voditi i sa onim što ta osoba želi da postigne u životu.

Svi vodiči moraju da budu humanizovani, a taj proces je poprilično bolan. Vidite, mi smo se upravo vratili iz pakla (zemaljska ravan) i moramo da budemo osećajni i emotivni – proces kog su anđeli pošteđeni. Oni ostaju u svom nebeskom blaženstvu i samo štite. Mi vodiči moramo imati osećanja inače ne bismo bili ni od kakve koristi našim šticienicima. Moramo biti u mogućnosti da podnesemo bol i gubitak, to je isto kao što je Silvija rekla: da je puki pogled na ljudski život potpuno drugačiji od iskustva istog. Na primer, kada sam gledala svoj život pre nego što sam se rodila u Kolumbiji, činilo mi se da ću živeti kao princeza koja će umreti u devetnестoj godini. Kada sam dobila svoj život, bio je veoma težak iako sam bila viša srednja klasa.

Volela bih nešto da kažem u odbranu mog naroda, a to je da nikada nisam ni videla ni čula za žrtvovanja ili čupanje srca osim simbolično: što je značilo dati svoje srce Bogu. Mala životinja se, određenim svetima danima kao što je ravnodnevnica, stavi na grudi, i zatim se izvadi srce životinji što

simboliše vas i puštanje vaše krvi. Ipak smo pretrpeli napade drugih kultura. Rano sam ostala bez oca i majke, i iskusiti tugu kao ljudsko biće je puno drugačije od čitanja napisanih reči iz šeme.

*

Shvatite da iako znamo jedni druge na Drugoj Strani nije svako sa svakim blizak. Znala sam da Silvija postoji (tada se zvala Elizabeta) i viđala sam je na predavanjima i orijentaciji, ali nismo razgovarale sve dok nismo počele da se sastajemo da bismo razgovarale o našim ulogama u njenoj sledećoj inkarnaciji. Bila je oko 167 cm visoka, imala je crvenkastu kosu i bila je elegantno popunjena. *[Prokletstvo!]* Do ovog života je proživela 53 i ovo je trebao da joj bude 54. Niko ne odbacuje činjenicu da je taj i taj imao više života od nekog drugog, svi mi imamo zadatak da ubrzamo našu duhovnost za Boga.

Silvija je oduvek bila okružena ljudima i zasmijavala ih je, dok sam ja mirnija i ne toliko vatrena. I ovde zadržavamo naše ličnosti, ali smo u potpunoj radosti i blaženstvu. Takođe možemo baciti pogled na život koji smo voleli. Silvija je izgledala kao azijskinja, jer je volela izgled iz tog života, da li svi znamo ko je bila? Naravno. Svi mi imamo male mane u našem izgledu (kao što je malena fleka na mom zubu ili beli pramen koji Silvija ima u svojoj crvenoj kosi), što više simbolizuje činjenicu da nismo savršeni nego neki defekt.

Kada smo se prvi put upoznale u Dvorani Pravde, osetila sam da je Silviji stalo do mene, ali sam bila previše rezervisana. Postepeno smo obe shvatile da smo komplementarne jedna drugoj. Ona je bila više u fazonu „živi život punim plućima“ tip, dok sam ja bila konzervativnija...što je činilo dobar balans. Fraze koje smo upućivale jedna drugoj bile su: „opusti se“ - njena i „smiri se“ - moja.

Često smo se nalazile da bismo planirale, što rade i svi entiteti u našoj situaciji. Takođe smo se sastajale sa velikim učiteljima i Starešinama Saveta, čitale smo naše izveštaje, planirale i planirale. Problem kod Silvije je bio taj što je odabrala opciju života za „primer“, tako da je njena šema bila drugačija od šema većine entiteta – ni bolja ni obavezno naprednija – već je odabrala da siđe dole zbog određenog zadatka. Svi entiteti imaju neki oblik misije i svako može izabrati svoj život, ali ovakve poput Silvije je najteže pratiti. Jedina svetla tačka u Silvijinoj kompleksnoj šemi je bilo to što je bila medijum u prethodnim životima.

Kao što sam pročitala u njenim prošlim šemama, nije bila ni ovim previše oduševljena: bila je izolovana, spaljena, ismevana i tako dalje. Savet je obećao da će proći kroz puno veoma teških testova, ali da se neće susreti sa nasiljem ovog puta. *[Pa, postoji mnogo načina da budete žrtvovani.]* Činjenica da je njena mama crni entitet je za mene bila koska razdora, ali me je Savet ubedio da svetlost prolazi kroz tamu da bi je savladala. Svaki vodič želi da izbegne štice koje dolaze iz tame, ali obično ne mogu da izbegnu zbog procesa učenja.

Mi smo obično ti koji mole Boga Majku i Boga Oca, Savet i anđele kada stvari postanu ozbiljne za naše štice. Ne pobedimo uvek, ali možemo da ublažimo udarce, pa čak i da pomognemo sa čudima i da se skromno umešamo u šemu da bismo im pomogli da ostanu na pravom putu. Iako ljudi ne čuju naše glasove, imaju osećaje, predviđanja, instinkte...naravno, neki od njih su od Boga, ali toliko mnogo puta smo mi kanal kroz koji stigne poruka.

Nažalost, um je suviše bučan od užurbanog života. Mnogi vođači su nadjačani, pošto je mnogo njih vodilo ljude dok je život bio mnogo jednostavniji i povezaniji sa prirodom, i nije bilo toliko briga i depresije. Svet je postao veoma stresan i to u roku od 50 godina. Svi pričamo o tome kako je veoma užurbano na Zemlji i kako se svi trude da održe korak. Istu stvar je Silvija govorila svaki put kada bi ugledala ljude kako žure pored nje dok je vozila: srešćeš ih na semaforu. Uvek govorim Silviji da se potruđi da očuva tihi centar u koji može otići, makar to bio prostor koji je stvorila u svom umu. Naravno da ona to ne uradi uvek.

Obećala sam Silviji da neću držati pridike [*da, zapravo!*], ali svi mi vođači želimo da vi u vašem svetu radite stvari sporije. Uviđamo da sa razvojem, život postaje sve brži. Pitamo se da li ćete ikada shvatiti ka čemu to žutite. Šta je to toliko važno da morate toliko hitno završiti? Gledajte ljude u prodavnicama kako žure između rafova, samo da bi što pre izšli napolje da napune auto kako bi što pre stigli kući i seli. Ponekad je to veoma komično. Ne ismevamo vam se, ali nas ponekad podsetite na mravinjak.

Verovatno ćete reći: „Moram da uradim to i to, da jednom završim i da budem gotov sa tim“, ali radite sporije. Dajte sebi vremena...tu je i sledeći dan, a čak i da ga nema, vama neće biti bitno. Opet ćete imati dovoljno vremena, a nećete biti toliko iscrpljeni. Imate izreku koju mi volimo: „Stani i pomiriši cveće“ [*mislim da se radi o ružama*], ali vi ne stanete. Vi ne želite da dođete do kraja života i da se osećate kao da niste videli oblake ili predivan zalazak sunca, da se niste nasmešili bebi, da se niste divili se crvenoj boji jabuke u radnji, ili pomirisali narandžu.

Mi vođači živimo u potpunom spokoju jednostavnog uma, a to je fokus na našeg šticeenika. Konsultujemo se sa drugim vođačima ako neka kriza to zahteva. Ako se radi o sličnoj situaciji, upoređujemo šeme i pitamo za savet. Kada naši šticeenici spavaju, mi beležimo primedbe koje smo imali na naše šticeenike da bismo konsultovali Savet. Ovo može biti sve od bolesti do unutrašnjih problema koji se dešavaju nekom od ljudi koje vodimo.

Znam da vam je teško da shvatite način na koji mi odlazimo kod Saveta, dok smo istovremeno sa našim šticeenicima. Da, možemo biti na dva mesta u isto vreme, a naša dimenzija je iznad vaše, i naše čulo vida i auditivne sposobnosti su mnogo više nego što vi možete da razumete. Tačno je da se u ljudskom životu koristi samo 20% duhovnih i psihičkih sposobnosti, ali mi ovde koristimo svih 100% što nam pruža mogućnost da budemo na nekoliko mesta istovremeno, da prilagodimo naša čula vama i što je osnovno, da vas nikada ne ostavimo po strani.

Ako imate previše noćnih mora, ako nas zamolite, mi ćemo pokušati da ih rešimo. Pozivamo još više anđela ako su vam potrebni. Ako imate lošu ćelijsku memoriju, mi se trudimo da je istinemo, da bi vas Bog oslobodio od nje. Ali dozvolite da pojasnim: mi samo pomažemo Bogu – ni na koji način mi ne možemo da zauzmemo mesto Boga Oca, Boga Majke ili našeg Gospoda.

Kao vođači, iako smo obučeni da budemo humanizovani, ipak živimo na Drugoj Strani dok brinemo o vama. Nema noći na Drugoj Strani, ali neki entiteti koji su se upravo vratili iz života (ili oni koji vole noć) mogu je stvoriti za sebe. Imamo sposobnost da mnoge stvari kreiramo na Drugoj Strani, kao što su zgrade, bašte i tako dalje, koristeći isključivo naš um. Temperatura je oko 25 stepeni i veoma je prijatno.

Što se tiče naše seksualnosti, entiteti se mogu spajati ukoliko to žele. Veoma je teško objasniti ograničenim jezikom, ali naša bit se može sjediniti sa drugim entitetom, sa čim dolazi euforično, orgazmično osećanje kao i upijanje svih iskustava iz njihovih života. Stičemo mudrost na ovaj način, a takođe nas pozivaju da posmatramo nečiji život ako želimo da razumemo određeni aspekt. Slušamo predavanja ljudi, njihovih vodiča, i kako su određene situacije rešene u cilju sticanja znanja i učenja.

Iako je naša dimenzija iznad vaše i uglavnom ima istu konfiguraciju, kao na primer kopna, postoje i razlike. Nemamo velike okeane, zato što nema potrebe da budu toliki, manji su. Određena kopna su drugačija, kao na primer topografija, ali uglavnom Zemaljska ravan je veoma slična Drugoj Strani. Imamo nešto što zovemo „kvadrantima“, što je ništa više do podele postojećih kontinenata na delove – postoje četiri za svaki i odatle sledi i ime. O njima možete više pročitati u nekoj od Silvijinih knjiga.

Pomenula sam ovo samo zato što duhovi vodiči imaju tendenciju da se okupljaju u kvadrantu koji se podudara sa Grčkom na vašoj strani. Možete reći: „Ali to je tako daleko!“ Samo ako slučajno baš vi ne živite u Grčkoj, ali vreme i prostor su nama irelevantni. Mi smo sekundama udaljeni od bilo čega i bilo koga.

Zastoj u krugu vremena

Sada pre nego što počnem detaljno da opisujem kako moj običan dan izgleda, moram naglasiti da je ovaj koncept meni veoma teško da razumem. Mi u stvari nemamo vreme kao što je vama poznato, za nas, vreme teče u krugovima, dok vaše vreme teče lateralno. Mi ne određujemo vreme kao vi u minutama, satima, danima, nedeljama, mesecima. Razumem da je to korisno za vaš konačan um, navikli ste se na koncept vremena, ali mi ga, na mojoj strani, nemamo. Vidite, morala bih reći „kad ustanem“ ali mi ne spavam (pa, u skladu sa tim, ni ne „ustajemo“), naše kružno vreme ima potpuno drugačiji koncept od vašeg, tako da je veoma teško porediti ova dva. Sa tim na umu, hajde da uklonimo zastoj u krugu vremena i da ga odredimo početkom mog dana.

Veoma je teško reći da je dan u životu vodiča težak, jer mi nemamo dane, godišnja doba ili vreme. Mi ne moramo da spavamo, jedemo, pijemo, a opet imamo telo koje je na molekularnom nivou čvršće od bilo kog tela na zemlji. Mi svi ovde imamo, u vašim godinama rečeno, 30 godina. Nije važno sa koliko godina smo preminuli, svi veoma brzo nakon prelaska na Drugu Stranu postanemo tridesetogodišnjaci. Kada me je Silvija upitala zašto je to tako, rekla sam: „Zato što je tako oduvek bilo“. Trideset godina je tačka između primarne mladosti i zrelosti.

Usput, dok pričamo o fizičkim karakteristikama, niko na Drugoj Strani nema deformitete i svma su svi organi potpuno zdravi – i nema depresije, kazni, besa, a ni ljubomore. Iako zadržavamo osnove naše ličnosti i ovde, a to je ono što je najboje od nas – tj. nema ljudskog otežavanja koje uzrokuje pad. Svako ima specifičan izgled, različitih smo boja i visina, ali svi smo lepi i prepoznatljivi duši. Kao što je Slivija rekla: „Duše prepoznaju jedna drugu u bilo kom obliku, formi ili boji“.

Bez obzira da li smo mi vodiči kod Saveta, na predavanju, da li se konsultujemo sa velikim učiteljem, idemo na koncerte, mi vas nikada, nikada ne napuštamo. Zato što mi naš mozak koristimo u potpunosti, tako da ne samo da možemo obavljati više zadataka istovremeno, već možemo biti i na više mesta u isto vreme i videti i osetiti svaki aspekt vašeg života.

Na primer, „danas“ sam bila na veoma zanimljivom predavanju sa ostalim vodičima. Predavanje je bilo o tome kako se vreme i prostor kondenzuju, postajući brži od svetlosti. Brzina svetlosti se jedino može izmeriti onim što vi doživljavate kao jedinicu za brzinu, ali kada se ubrza, ona prirodno postaje brža i prelazi u kvantni skok. Smatram da je ovo veoma interesantno, iako za razliku od drugih vodiča, moja specijalnost nije kosmologija.

Dok sam slušala predavanje, Silvija je radila sa kijentom u njenoj kancelariji. Ustala je pola sata kasnije nego obično (ona je ranoranic), i to ju je omelo jer je imala napravljen raspored za taj dan. Zbog toga je veoma lako kontrolisati Silviju, a opet ona uvek ima puno toga u svom rasporedu. Ja sam mnogo više na dužnosti od vodiča koji prati neku neaktivnu osobu. Postalo je malo lakše otkako je ostarila. Mogu napraviti poduži spisak onoga što je pokreće i načina na koje je umarala ljude dok je bila mlađa, ali taj spisak bi bio predugačak.

Da nastavim sa mojim danom, neki vodič me je pozvao na predeavanje o astrofizici, pa smo otišli. Posle sam otišla u baštu da se sretnem sa još nekim vodičima, koji su želeli da popričamo o predavanju, ali kao i uvek, vratili bismo se na priču o našim šticienicima. Uvek smo skoncentrisani na naše šticienike.

Silvija je završila čitanje, i otišla je da jede sa svojim sinom. Razgovarali su o otvaranju nove crkve Novus Spiritusa u Kanadi, i ona je bila uzbuđena. Vratila se kući, pa je u spavaćoj sobi nekoliko minuta razgovarala sa mnom, i rekla sam joj da će to biti prva od tri crkve u Kanadi koje će otvoriti sledeće godine. Telefonirala je, okupala se, razgovarala sa Bogom Majkom, ustala i obukla se, gledala je Dizni kanal pola sata, igrala se sa psima. (Njene kuce me vide i ja se igram sa njima.) Zatim je pisala oko dva sata i otišla na spavanje. Nikada ne ide odmah na spavanje, uvek brine zbog novca koji je neophodan za njenu korporaciju i za crkvu. Kažem joj da ne brine...ali uzalud. Na kraju legne da spava.

Otišla sam u Veliku biblioteku da potražim informacije o životu vam Zemlje o čemu, sledeće nedelje u izraženo u vašem vremenu, treba da razgovaram sa sveštenicima. Kada sam izašla, čula sam koncert koje se održavao i videla sam neke ljude da rade baštenske poslove, dok su se drugi igrali i razgovarali sa svojim životinjama, a neki su šetali i razgovarali. Ovde se stalno nešto dešava, kao i mnoga istraživanja, putovanja, kretanje. Nikada ne možete da vidite nekog da se naslonio na drvo i da spava - ako su im oči zatvorene, meditiraju.

I ja, kao i svi vodiči, često odlazim do kugli, što je moja sledeća stanica. Kugle su napravljene od stakla i one pokazuju svaki detalj iz života u 3D formatu. Ovo je takođe mesto na koje osoba koja napusti svoj život na Zemlji, u procesu orijentacije dođe. Često proverimo prole živote naših šticienika, što radimo i pre nego što napišu novu šemu, a možemo i ukazati na određeno mesto ili događaj u ovom ili prošlom životu koji može izazvati problem, kao što je ćeljska memorija. Ovo znači da duša nosi neki strah ili odbojnost zbog trauma iz prošlog života. Videli smo kako se taj problem rešava bez obzira na to da li je doživljaj potpun. Ako primetimo da ga još uvek ima u psihi ili ćelijama i da izaziva neki problem u sadašnjem životu, mi onda (kako što sam i ranije pomenula) pokušavamo da ga izguramo na površinu da bi ga se osoba koju vodimo mogla osloboditi.

Vi dajete pristanak pre nego što siđete dole da vaš vodič može da skenira određenu situaciju i način na koji ste prošli kroz nju. Ako je dobro, ostali vodiči će to pogledati da bi mogli da savetuju

svoje štíćenike. Čak i ako vas ovo čini nervoznim, ne treba, jer nema ničega u ljudskom ponašanju što mi nismo videli i što ne razumemo. Možete zamisliti da vas neko negde skenira ili da ste tema nekog predavanja ili predavača koji sve to veoma živopisno otkriva. Silvija nam je dala dozvolu da stalno skeniramo njen život, i to je upravo ono što sada radim. Kada je Silvija osnovala svoju crkvu, više puta smo mi vodiči međusobom razmenjivali tu situaciju, jer je bila veoma važna – istrajnost i posvećenost jedne osobe svojim verovanjima [*dobro, to je dovoljno*] je mnogo ljudi videlo.

Pre nego što se ponovo rodite, više puta zajedno sa vama pregledamo celokupnu vašu šemu, pa čak vas i pitamo da li možete da podnesete tu i tu traumu – a opet, vi ste nestrpljivi da sa tim što pre završite i da učite od Boga. Nije pogrešno da budemo ponosni na svoje štíćenike, pa i da budemo tužni kada ne uspeju, iako je možda baš to stoji u njihovoj šemi. Mi možda znamo kraj, ali proces tokom kog se stiže dotle je veoma teško gledati i usmeravati...i upravo zato smo veoma srećni što imamo Savet i Boga da nam pomognu.

Ušla sam u veliku dvoranu i ugledala puno vodiča koji sede kod kugli. Iako znamo šemu ljudi koje vodimo, nikada ne prestajemo sa preispitivanjem ili traženjem saveta iz različitih izvora za svaki ugao života našeg štíćenika. Svesni smo, da se možda, neka tragedija kao što je smrt deteta ili teška bolest približava i mi stalno tražimo načine da vam pomognemo da prođete kroz ovaj deo života. Mi pružamo utehu. Što ste smireniji, čak i u vašim najmračnijim trenucima, lakše možemo prići i zatražiti pomoć Boga da bi vam njena ili njegova snaga mogle pomoći da to prebrodite.

Takođe morate imati na umu da je čitav život proces učenja – čak i najsureviji momenti mogu biti komični. Ne mislim na okrutnost, ali kada uradite nešto, to može biti oblik ne samo ljudskog ponašanja, već i našeg procesa učenja da se izborimo sa vama i vašom šemom. Recimo da je to proizvod ljudskog znanja ili ljudskog ponašanja i svega onoga što možemo da uradimo. Svakako da smo preispitali naše živote i da mi učimo od vas kao što i vi učite od nas. Bilo je odličnih predavanja o raznim scenarijima života, i čudom, takođe može biti i jednog pre vašeg dolaska Kući.

Deo testa tokom života u inkarnaciji je nemogućnost korišćenja punog kapaciteta mozga da biste koristili znanje ne samo koje potiče sa Druge Strane, već i ono od Boga Oca i Majke – a prava istina se može saznati samo korišćenjem mozga u potpunosti. Jedini način da povećamo sposobnost našeg mozga, dok smo u ovom životu, je kroz spiritualnost, ali ne možete postići svoj pun kapacitet na zemaljskoj ravni bez obzira šta radili...to nije predviđeno za ovu ravan postojanja. Možete čak uporediti sa razvojem duše: što više vaša duša evoluiru u ovom životu, to više vaš mozak može da koristi Bogom danu moć, i kada preminete, vaša duša se uvećava i kapacitet mozga dostiže svoj maksimum.

Naši umovi na Drugoj Strani mogu mnogo više da koriste sopstvenu snagu od vaših, jer mi koristimo celokupan kapacitet mozga koji nam je na raspolaganju. Vaši umovi su ograničeni, jer se samo deo vašeg mozga koristi. Postoji i razlog što je tako, vi ste u inkarnaciji na negativnoj ravni postojana i daleko ste od „škole“ da tako kažemo. Kada se vratite Kući, vaš mozak se otvara i korišćenje svih delova mozga postaje realnost.

Veoma je teško da, dok ste u ljudskom telu, zapamtite da se vaši voljeni koji su preminuli vraćaju Kući. U stvari, veoma je važan trik ne dopustiti vam da se previše toga sećate, jer ako se sećate, kao što Silvija kaže, svi bi skakali sa mostova umesto da prožive još jedan život na Zemlji. Ja to

poredim sa porođajnim bolovima: zaboravimo na njih dok ne počne porođaj sa drugim detetom i tada se bolovi ponovo jave. Sve se ponovo vrati, ali nažalost, nema nazad.

Najgore je to što bol tokom života veoma lako zaboravimo pre ponovnog rođenja. Takođe zaboravimo koliko kratko ili dugo vreme može biti. Ali morate zapamtiti da je vaš dom na Drugoj Strani...ovde ste oduvek postojali i uvek ćete postojati.

12. Intervju sa vodičem

Ovo što sledi je deo zabeleženog transa tokom kog su Fransini postavljana pitanja o tome šta radi na Drugoj Strani, kao i pitanja o konceptu vremena. Može vam se učiniti da su neke informacije izlišne, ali su vredne ponavljanja, zato što pokazuju koliko su sveštenici zainteresovani za Fransinino znanje i za ono šta radi kao moj vodič. Da bi bilo jasnije, pitanja koja su postavljana Fransini su u italiku.

Vi nemate vreme na Drugoj Strani.

Ne, nemamo.

Mi smo uslovljeni vremenom, dok vi imate...možemo ga nazvati „trajanje.“ Da li učestvuješ u razgovoru?

O da.

Mi doživljavamo vremensko trajanje drugačije u zavisnosti od našeg psihičkog stanja – ako se odlično provodimo, veoma brzo prođe; ali ako nam je loše, izgleda kako da se vreme vuče.

Vi ne razumete, jer ste uslovljeni vremenom. Ako nema vremena, nema nema ni trajanja – mi nemamo krajnje rokove. Pa, znamo da bismo želeli da prisustvujemo određenom predavanju, ali ako ne stignemo, biće ga ponovo. Ljudima koji dođu na drugu stranu je najteže da prihvate da ovde imaju vremena za sve.

Vi ne morate da gledate na sat.

Ne. Mi nemamo vreme za večeru, ne dešava se da se ljudi vraćaju kući zato što su nešto zaboravili, ne moramo biti na određenom mestu u određeno vreme. Ako želimo da odšetamo na neko predavanje, mi odemo. Ako zakasnimo, možemo ga uvek ponovo videti na skeneru ili kada se ponovi.

Dobro, imate osećaj za linearno vreme, i ako u tom vremenu propustite predavanje, da li možete vratiti vreme samo 15 minuta unazad i odslušati predavanje?

No, ne bih morala, jer se sve ponavlja u ciklusima.

Kakvo je vaše iskustvo sa trajanjem i kako se to poklapa sa ulaženjem u Silvijino telo?

Moram da se prilagodim vašem vremenu, da postanem uslovljena vremenom; takođe sam morala da naučim da je ne mogu kontaktirati u 4 ujutru zato što joj to ne prija.

Da li postoji deo vas koji motri na Silviju, dok vi šetate Drugom Stranom?

Naravno. Vidim kada spava, vidim kada samo leži zatvorenih očiju. Takođe osetim kada je otvorenija, zato što sam sa njom jako dugo. Svaki vodič to može da vidi. Mi smo, ili se u najmanju ruku trudimo da budemo, diplomate i taktičari kada je u pitanju vaš život.

Kako dobijate obaveštenje da ste joj potrebni?

Pa, ja sam uvek sa njom.

Vi ste i u bašti i na predavanju...

Uvek vidimo osobu sa kojom smo. Evo primera: koliko puta majka razgovara sa nekim, ali jednim okom nadgleda dete? Ima to šesto čulo kada je njeno dete u pitanju čak i kada nije sa njim.

To je nešto kao telepatska veza?

To je psihička, ali i čulna veza.

Silvija je ustala oko 7 ujutru. Gde ste vi bili tada?

Bila sam na predavanju.

Kada ćete je sledeći put posetiti?

Sa njom sam bila i dok sam slušala predavanje.

Šta ste radili dok je Silvija ručala?

Bila sam u bašti.

Pa šta ste sve uradili od Silvijinog buđenja do vašeg odlaska u baštu?

Sve je pomešano. Sve se veoma brzo odigralo, kao što vama vaše vreme brzo prolazi, tako je i nama svima ovde – 80 godina u vašem vremenu je samo nekoliko nedelja u našem. Jedina stvar koja pomaže nama vodičima je činjenica da smo mi sporiji u suprotnom, treptaj i sve bi bilo gotovo. Vidite, vi želite da nas vreme poveže, a ne može. Vi imate godišnja doba, vi starite i umirete – mi ne. Vreme uzima svoje; mi sve to menamo zato što nemamo vreme kakvo vi imate.

Mi smo uslovljeni vremenom, a vi niste, kada nas pratite, vi ne posmatrate vreme i prostor kao dva odvojena pojma?

Tako je. Mi samo čuvamo ribicu u velikom okeanu i to je sve... ne znamo koja je tačka okeana – mi nemamo referentnu tačku.

Vi, kao vodiči, samo uđete i naštimujete se prema nama koristeći naše, a ne vaše vreme kao referentnu tačku?

Da. Jedino možemo da vas nadgledamo u okviru vašeg vremena, ali to nama ništa ne znači. Koncept vašeg vremena je nama smešan, iako smo svi mi živeli u njemu. Smatramo da je veoma arhaičan - a opet, znamo da tako mora biti.

Jedina stvar u našem vremenu koja usporava svetlost do brzine svetlosti je naš ograničen um, a u stvarnosti, ona je trenutna?

Da, i jedini način da se na neki način prilagodimo tome je da postanemo humanizovani tako da možemo ući u vaše vreme.

Skoro da morate da se odvojite od vaše dimenzije da biste mogli videti našu, tako?

Svi mi možemo videti vašu dimenziju bez distanciranja, ali vodiči se moraju odvojiti i sići u vašu dimenziju da bi postali humanizovani.

Vi na Drugoj Strani, jednostavno znate da ima još puno toga što treba da naučite ili istražite, i vi to samo uradite, nasuprot našoj strani u kojoj mi brinemo: „Ja imam toliko i toliko godina...šta treba da učim i šta treba da radim?“

Tako je. I vi se uvek pitate: „O Bože, da li sam zakasnila? Da li sam previše star za školu? Da li želim da osnujem porodicu – koliko još vremena imam za to? i Koliko još vremena imam do penzije?“

Sve ta pitanja stvaraju masovnu konfuziju i histeriju. Vaše vreme je izvor stresa – veoma je stresno. Ako bi se vreme odstranilo, garantujem vam da bi 98% vaših briga nestalo.

Da li možete objasniti interdimezionalan uticaj, kao što je uticaj negativnosti sa naše ravni na vašu i koliko pozitivna energija sa vaše ravni utiča na našu?

Pozitivna energija naše ravni ima veoma jak uticaj na vašu, dok negativnost vaše ravni ne utiče na nas. Jedina negativnost koja nam smeta je kada se humanizujemo kao vođa da bismo obavljali tu funkciju. Nema negativnog na mojoj strani, ali se vođe humanizuju da bi mogli da razumeju svoje štićenike, ponekad pakupe negativnu energiju ako njihovi štićenici prolaze kroz veoma veliku traumu ili bol. Vođe koji se preopterećuju negativnošću i bolom gledajući kroz šta njihovi štićenici prolaze, idu na terapiju čišćenja na mojoj strani da bi zadržali maksimalni nivo funkcionalnosti. I sama sam prošla kroz to kada je Silvija podnosila jake emocije i bol. To nas vođe održava na maksimalnom nivou efikasnosti.

Silvijine knjige Putovanja duše govore o tome da smo mi deo božanstva, i da nas oko druge godine života prekrije veo neznanja ili zaborava...Možete li nam to malo detaljnije objasniti?

Da. Dozvolite da vam objasnim. Svi ste vi na vašoj strani obučavani, u nedostatku boljih reči, da preživite. Obučavani ste da sidete na tamnu ravan, Zemlju. Savet vam je pomogao, razgovarali ste sa vođama i anđelima, a sve u cilju promene vašeg bića. Ali deo te obuke ili znanja zaboravljate, kao kada slušate određene predmete u školi, pa zaboravite deo naučenog, tako da mi moramo sa vam usadimo instinkt za preživljavanje. Stoga je veoma teško izvršiti samoubistvo, zato što je u suprotnosti sa usađenim programom za preživljavanje i ispunjavanjem vaše šeme.

Pre nego što uđete u inkarnaciju, kažemo vam da će vam svet isprati mozak, ali da će se nešto u vašoj duši podići da preživi. Što se više duhovno razvijate, to ćete se više puta podići i veći broj stvari će vam biti jasno. Zar ne vidite šta je ovo? To je uklanjanje svih zemaljskih stvari da biste ponovo postali čist duh, ali jedini način putem kog možete postati duh je da ponovo prođete zemlju senki putem inkarnacije. I svaki put se oguli jedan sloj, sve dok ne evoluirate i ne postanete čist duh, i to je nešto čemu svi teže.

Jedna od knjiga Putovanja govori o vremenu, i o problemu prilikom pokušaja da se ono objasni, zato što je naš svet uslovljen vremenom.

Ne možete to uraditi, ne možete objasniti, jer minut kada kažete „sačakaj minut“ ste već izgubili. Pa ako pogledate, znam da je to veoma teško, ali ako pogledate u krug vremena i ne vidite sebe u njemu, a vi izvucite sebe iz vremena i ponovo pogledajte u krug: „to je sada“ mi smo svi u Bogu Sada. A Sada samo znači (nije toliko ezoterično) da nema vremena, da se sve dešava Sada. Da shvatite vreme iz bezvremenosti je nemoguće – osim da se ono stalno okreće, da je uvek tamo, da uvek ima dovoljno lateralnog kretanja da uradite sve što želite – jer ako kažete: „ima dovoljno vremena da uradite sve što želite“ ponovo ste izgubili koncept.

Rekli ste da propuštenom predavanju možete ponovo prisustvovati kada ga opet bude bilo. Možete li mi reći koliki period može proći između dva predavanja?

Ne. Možemo znati kada god mi to poželimo, biće nam tada dostupno.

Čak i kada samo jedana osoba želi?

O da, jer, vidite, kada se vreme kreće kružno, vi ga jednostavno možete uzeti.

Učinilo mi se da ste rekli da jednostavno možete zamoliti predavača da održi ponovo predavanje.

Ne, nisam to rekla. Rekla sam: „Mi ga možemo odabrati “ ako je osoba u regresiji, njen um putuje unazad, na primer, može se vratiti u trenutak kada je bila dete ili u neki prošli život. Svi ovi doživljaji veoma kratko traju na vašoj ravni – može se ponovo proživeti čitav život u samo jednom satu, a opet je ista osoba u vremenu i prostoru. U svakom trenutku osoba se može vratiti da odabere život, zato što se i duša i um kreću, a telo miruje tokom tog doživljaja.

U osnovi, mi treba reč vreme da izvučemo iz kontaksta vremena i da umesto te reči upotrebljavamo „sekvence koje ne utiču na tok“?

Tako je. Čini mi se da je Silvija uz pomoć analogije sa gramofonskom pločom odlično to objasnila. Rekla je da je Sada kao igla na gramofonskoj ploči koja se pomera od ritma do ritma, a opet peva ista ploča.

Nalazite se na Drugoj Strani, propustili ste predavanje, ali će ga biti ponovo. Gde vi odlazite da bi se to dogodilo?

U nedostatku boljeg termina, mogu uhvatiti ritam, odšetati ili otići unazad.

Zar nije to poput zavirivanja u Akaša Zapise?

Uvek je tamo. Zar nisu svi vaši životi tamo; zar sve vaše živote ne proživljavate kao ovaj sada? Ovo postaje jasno kada uđete u regresiju, a zavisi od toga koliko daleko odete.

Mi pokušavamo da izjednačimo fizičko kretanje sa -

Ne, ne fizičko kretanje, vi govorite o kretanju duše. Vi se nalazite u fizičkom telu kom su neophodne naočare, morate ići u toalet, morate jesti, morate se oblačiti, morate se kupati i imate na hiljade vremenski ograničenih aktivnosti.

Ovo je važno jer mi definišemo vreme kao promenu u kretanju, što nazivamo „atomske časovnik“. Da, u pravu ste – nas karakteriše fizičko, mi baziramo vreme na fizičkom pokretu, ali vi ne.

Ako se sveti čovek nalazi na planini gde nema promene godišnjih doba i sedi prekrštenih nogu i medtitira, on će imati osećaj vremena, ali taj osećaj neće biti istog intenziteta kao što bi bio vaš osećaj vremena ukoliko se događaju promene godišnjih doba. To je ono čemu su drevni pustinjaci ili navodno sveti ljudi pokušavali da pronađu dublje značenje...iako se slažem sa Silvijom da je protraćen život sedeti i nadati se pronalaženju dubljeg značenja kada je svrha života postati osoba promena, činiti dobro i ponagati drugima.

Čini mi se da su naša tela ono što nas čini vremenski uslovljenim.

Da, ali postoji razlog zašto je to tako. Neophodno je zbog opstanka na vašoj ravni. Ali naš život, na mojoj strani je pun radosti. Možda ne mislite da predavanja, učenje i istraživanje donose radost, ali sticanje znanja zaista to čini. Onda, naravno, mi vodiči odlazimo kod Saveta, našeg bratstva Jednog gde razgovaramo sa velikim učiteljima i gde dobijamo neiscrpno znanje ljubavi; ili odlazimo na Kule; ili posećujemo druge planete ili prijatelje, i u tom procesu se konstantno hranimo velikom

količinom znanja. Na mojoj strani uvek možete primetiti da je neko stekao veliku količinu znanja, ili kako mi kažemo „zalogaj znanja“, jer oni nekako više svetlucaju. Mi osećamo da oni svetlucaju, dok su u stanju euforije. To je kao prosvetljenje, mentalno orgazmičko osećanje koje donosi sreću i radost.

Sada shvatam da vi možda ne možete da doživite ovakvo osećanje na vašoj ravni, jer vi imate fizičko telo koje oseća zadovoljstvo u seksualnom činu ili tokom igranja košarke, surfujući ili tokom bilo koje fizičke aktivnosti koja donosi zadovoljstvo. Ali zaista porazmislite o životu i onome što pruža zadovoljstvo: videti prve korake vašeg deteta, euforija zaljubljenosti, kuće koje skakuće kao zeka, predivan izlazak ili zalazak sunca, osmeh upućen vama, predivne uspomene, radost otkrivanja nečeg novog, oduševljenje i sreća kada uradite dobro delo, čitanje dobre knjige, sticanje znanja...sve ovo je više u vezi sa umom i emocijama nego sa fizičkim telom. To pomnožite sa nekoliko hiljada i možda dobijete nagoveštaj radosti koju mi, na Drugoj Strani, osećamo.

U knjigama Putovanja, vreme je predstavljeno u nizu, kao život posle života, a opet možete odabrati bilo koji od njih. To je kao kada gledamo nešto što se dešava u nizu, a ne dešava se na taj način – jedno sledi nakon drugog, a opet nije tako...tako je zbunjujuće.

Nije, iako je vaš zapis samo mali krug unutar ogromnog kruga. Molim vas da zamislite kao da svako ima mali karton unutar većeg kartona i svi ti kartoni se rotiraju istovremeno. Nikada nemojte pomisliti da je zbrkano. Vaš karton je jedinstven, kao vaš otisak prsta ili DNK – to je lično vaše, i može samo vama nešto značiti, iako i drugi ljudi imaju pristup tome ukoliko im dozvolite. Ali milioni ovih malih kartona sačinjavaju veliki zapis, što je naravno Majka i Otac Bog. Tako da nije izmešano, već je veoma jasno i ispunjeno je specifičnim znanjem - nema ničega savršenijeg od toga.

Svi vaši životi se odigravaju istovremeno (i to je veoma komplikovano za shvatiti) ali je već jasno da nemamo mi taj privilegovani pogled, već ga ima Bog. Iz naše perspektive, živimo naše živote najbolje što umemo...prokleta gramogonska igla je upravo ovde i upravo sada.

O da, vi ste čista esencija. Pre nekoliko godina imali smo raspravu na jednom od takvih časova i neko je izazvao Raheima, dok je bio u Silvijinom telu tokom transa u cilju istraživanja. Raheim i nije baš osoba koju treba izazivati, zato što je njegovo znanje ogromno, ali je izazov bio u obliku za koji je ta osoba verovala da je samo deo naše suštine ovde, a da je ostatak raspodeljen svuda po različitim vremenima. Raheim je veoma jasno rekao: „Ne, potpuna esencija je ovde, ali druge suštine koje možete odabrati su u Bogu Sada“. Znam da se ovo može učiniti mnogo komplikovanim, ali možete to shvatiti. Kao da ste hteli da pogledate film o, na primer, vašem rođenju, ili kao kada vam vaša mama pokaže fotografije vas i vašeg prvog tricikla, i zatim kažete: „O, sada se sećam toga“. Na neki način taj trenutak proživljavate ponovo, to dete koje ste bili – tako mi to ovde radimo.

Imajte na umu da kada dođete na našu stranu, ako želite sa se vratite i pristupite određenom periodu vremena, možete. U određenoj tački, na primer, Raheim je sprovodio jedno istraživanje kada se zadesio u sred mongolskog rata. Išao je u Akaša Zapise i zaista je bio uhvaćen u fizički stampedo. Nije bio povređen, ali je sigurno bilo veoma zastrašujuće, jer jednom kada otvorite vrata ovih zapisa, tamo se nalazi sve što ih čini božanski divnim.

Ako želimo da se vratimo u vreme Merlina i kralja Artura (koji su zapravo postojali) ili u vreme Krstaških ratova, možemo. Ne možemo doživeti određenu ličnost sem ako nismo bili da osoba u

prošlom životu, ali se možemo vratiti kao duh koji posmatra i doživljava to vreme i mesto sa svim emocijama.

Koja je razlika između odlaska u Zapise Akaše i Dvoranu Mudrosti?

Kada odete u Zapise Akaše, vi zaista doživljavate vreme i mesto, sa svim mirisima, emocijama, nasiljem, iako ste samo posmatrač u obliku duha. Međutim, kada idete u Dvoranu Mudrosti, možete pročitati ili videti na skeneru ono što želite, ali ga ne možete iskusiti u potpunosti. Veoma podseća na odlazak u bioskop da bi se pogledao film (Dvorana Mudrosti), ali onda odjednom, jedan od likova iz filma vas uvlači u sam film tako da sada sudelujete u njemu (Zapisi Akaše).

Fransin, rekli ste da hvatate beleške tokom predavanja – da li čuvate sva ta iskustva?

Apsolutno. Hvatam mentalne beleške onoga što mi je važno, ali zapravo, čuvam sve. Vi na vašoj zemaljskoj ravni zadržavate samo 15% onoga što naučite kroz život, što mislim da je depresivno. Mi, sa druge strane, zadržavamo 100% svega što naučimo, i to je utisnuto u našu dušu.

Da li je ispravno reći da vreme i prostor nestanu kada imate potpunu kontrolu nad sobom?

Da. Vas na vašoj planeti kontrolše atmosfera, vreme, vaši poslovi, održavanje čistoće tela, navike, ishrana, spavanje – vi ništa ne kontrolišete. Mislim da zbog toga Silvija kaže da dok ste u telu vi nemate kontrolu. Proces starenja, ulazak u život - najhrabrije od hrabrog, potpuna predaja...zato je opstanak života veliki podvig. Kao duhovi imamo potpunu kontrolu i možemo ići gde god hoćemo i raditi šta god poželimo, nismo uslovljeni vremenom i prostorom, bolešću, glađu ili umorom, nismo uslovljeni odećom ili dovođenjem sebe u red – ništa od ovoga nije potrebno na mojoj strani.

Kada koristite termin duh, da li se on odnosi na činjenicu da nemamo telo na Drugoj Strani?

Apsolutno ne. Mi imamo tela koja su realnija i čvršća od vaših zato što se mi nalazimo u okviru realnosti. Vi ste na privremenoj ravni postojanja, dok se mi nalazimo u bezvremenoj realnosti gde svi mi postojimo zauvek. Naša tela su manifestacija delova našeg duha koji se uvećava u prisustvu Boga. Naš duh (ili duša, ako vam više odgovara) je naše pravo ja, i on postoji u našoj pravoj kući, na Drugoj Strani.

Kada dođemo na Drugu Stranu, poželećemo da vidimo vas, Raheima, Isusa. Siguran sam da svi to osećamo. Kada stignemo tamo poželimo da vidimo Hrista, ili će ljudi nas dočekati, kako to funkcioniše?

Ne, Isus neće poslati ljude da vas sačekaju, ali on ima neverovatnu sposobnost da bude na nekoliko mesta u isto vreme. Znamo da on može biti na dve, tri lokacije i da može poprimiti onoliko oblika koliko je to neophodno.

Ali vas mogu iznenadi ljudi koji ne žele odmah da vide Isusa. Mi smatramo da je to začuđujuće. Mislimo da ljudi misle da je to nemoguće, sve dok neko ne upita: „Zar ne želite da vidite Hrista ili Aznu, zar ne želite da vidite Oca, zar ne želite da vidite ljude?“ Nikada im ne padne na pamet da je to moguće.

Frensin, kada ste u Silvijinom telu, da li ste ovde u potpunosti prisutni ili ste na dva različita mesta u isto vreme?

O, ne, ja sam ovde u potpunosti. Nikada, nikada ne bih ušla u Silvijino telo poluprisutna. Bojim se da bi umrla. Moram da upravljam njenim telom – moram disati i raditi sve što je neophodno.

Šta sada radi Silvija?

Sedi tamo na klupi u parku...samo sedi.

Čini se kao da je mirna, skoro kao da vreme ne prolazi. Kakav je osećaj kada se sve smiri i kada imate osećaj da je vreme gotovo stalo?

Odjednom sve postane veoma tiho i čini se kao da se život odvija usporeno. Tako se osećate neposredno pred smrt: veoma euforično i veoma usporeno i dugo – odjednom dobijate osećaj beskonačnosti i u tome leži lepota. To je prvo čega ste svesni – nije samo svetlost, već to protezanje beskonačnosti...to „ahhhhhh“...to puštanje svih problema, tog mučnog osećaja, telo boli, a da toga niste ni bili svesni, i to je samo euforija.

Da li postoji neka zajednička stvar sa kojom se najviše nas pojavi nakon smrti? Da li često govorimo: „želeo sam, trebalo je imati i mogao sam da imam“?

Mislim da svako dođe sa „ja treba da imam, ja bih mogao da imam i ja nisam“ ali na veoma kratak period, zato što iz nekog razloga vi vučete vreme sa sobom. Kada dođete na našu stranu, imate tendenciju da žurite okolo i da želite sve odjednom. Prvo što ljudi kažu je: „Da li moram da spavam...da li ste sigurni da ne moram? ili „Da li moram da se odmaram? Ili „Želim da vidim moje prijatelje ili životinje.“ Moramo da idemo: „Ššš, imste sve vreme koje vam je potrebno na raspolaganju.“

Kad smo kod živoinja, rekli ste da one dolaze na Zemlju samo jednom, ali ima puno životinja koje sada idu ka svetlosti. Gde sve one odlaze?

Ima puno prostora na mojoj strani. U proseku, na vašoj planeti ima 6 milijardi ljudi i ima gotovo još toliko stvorenih ljudi za ovu planetu – isto važi i za životinje. Kao što mi nemamo vreme, nemamo ni prostor da nas ograničava, tako da ima dovoljno prostora za milijarde životinja.

Pomenuli ste da će nas članovi porodice čekati. Da li ste mislili samo na porodicu iz ovog života ili i iz drugih?

Iz svih života. I sve životinje i svi ljudi koje ste poznavali i voleli i svi prijatelji na Drugoj Strani koji nikada nisu imali inkarnaciju sa vama. To je veoma mnogo. Veoma interesantno je što na mojoj strani vi možete razumeti životinje...one razgovaraju sa nama i razumeju nas.

Moram da idem.

Hvala, Fransin.

Završna reč

Kad sam počela da pišem novi deo ove knjige osetila sam ushićenje i neku nostalgiju, nešto poput davno zaboravljenih uspomena koje se komešaju u duši i donose osećaj onoga što je bilo i što će opet biti. Na isti način sam se osećala i kad sam pisala serijale *Na Drugu Stranu i nazad i Put duša*.

Međutim ovo mi je stvorilo drugačiji doživljaj, nešto poput skeniranja svog život sa starim prijateljem. Gledajte, ja znam Fransin jako dobro, ali takođe mnogo saznajem dok je slušam kako se ona provela sa mnom. Čak sam ponovo počela da budem zahvalna na njoj. Iako se nikad nije žalila, mogla sam osetiti jaku tugu, humor, a nekada čak i bespomoćnost koju je osećala. Naposljetku, kako

ona kaže, vodiči se moraju više humanizovati da bi nas razumeli. Prema tome, iako su na Drugoj Strani, mnogi doživljaji su im oduzeti da bi mogli da se brinu o nama.

Počela sam da uviđam kako su vodiči nekako izolovani. Oni mogu da prisustvuju predavanjima i festivalima, ali su uvek na dužnosti. Nasuprot drugim entitetima, vodiči nisu slobodni, ali je to njihov način usavršavanja za Boga.

Sećam se kada mi je otac bio jako bolestan da sam se plašila da pitam Fransin da li njegovo svetlo trepće (kada duša prelazi, pojavljuje se svetlo koje trepće kao ogroman reflektor da bi se najavio odlazak kući - na Drugu Stranu, da bi tamo bili dočekani). Fransin mi je drhtavim, piskavim glasom potvrdno odgovorila na pitanje. Zašto nisam znala za to? Znala sam, ali sam se nadala da sam pogrešila. Zapamtite da mi medijumi nismo vidoviti, kada se radi o nama ili o našim voljenima. Kad volite nekoga, pre ste u stanju ste da vi prihvatite bol te osobe, nego da dopustite da voljena osoba prolazi kroz to.

Sećam se jedne mračne noći kad sam dozivala Fransin: „Volela bih da ti prolaziš kroz sve ovo, a ne ja!“ Ona je odgovorila: „Jesam, prošla sam“. Osećala sam se toliko loše, sebično da to nisam više nikada ponovila. Na kraju krajeva, sama sam izabrala ovu šemu, ali kad prolazim kroz težak period, to mi i nije neka uteha.

Pre neko veće sam gledala TV emisiju o ženama koje su imale plastične operacije i kako su posle toga plakale od bola i pitale se zašto su uopšte uradile to. Jedna žena je rekla: „Zagrizla sam više nego što mogu da progutam“. Posle dva meseca su se gledale u ogledalu i pogodite šta se desilo? Bile su lepe, a bol su zaboravile. Ustvari, sve su tada izjavile da bi opet isto to uradile. Pomislila sam da je život baš takav. Vodiči znaju da će sve biti u redu na kraju, ali njihovi šticećnici moraju da prođu kroz proces spiritualne evolucije.

Naši vodiči su naši prijatelji, srodne nam duše i oni znaju više o nama od nas samih, tu su da nam pomognu ukoliko se spotaknemo. Upitala sam jednom Fransin da li je ikada doživela neuspeh, i ona je odgovorila: „Ne u vezi sa tobom, već u vezi sa činjenicom da ne mogu više da ti pomognem“. Rekla mi je da su mnogi vodiči iznenađeni načinom na koji prihvatamo loše situacije, dok u nekim trenucima smatraju da nam ti događaji i nisu toliko traumatični, a da ih mi doživljavamo veoma tragično. To ne znači da smo luckasti ili da smo izvan naše šeme, već da smo samo ljudi, istresirani, da nam rade hormoni ili nas nešto drugo pokreće u tom pravcu.

Naši vodiči su istrenirani više od bilo kakvog doktora, psihologa, da se nose sa bilo kakvom situacijom. Fransin kaže da nam nekad jako pomaže kad drži belo svetlo Svetog Duha oko nas i kada poziva anđele i Boga u pomoć. Naši vodiči nisu moćniji od anđela, ali su zato glavni službenici naših života. Oni pozivaju iscelitelje, anđele, Savet i sve ostale za koje misle da nam mogu pomoći. Zato ih pustite u svoj um i srce jer su oni čuvari naših života na Zemlji. Oni su istinska ruka Božji.

Mislim da je divna ideja voditi dnevnik. Uveče, zapišite sve događaje koji su se desili tog dana i za koje vam se čini da su više od slučajnosti. Bićete iznenađeni pitanjima koja će se javiti: „Zašto sam to uradila? Zašto sam to rekao? Šta me je podstaklo na takvu reakciju?“

Stalno slušam klijente koji pričaju da su rekli ili uradili nešto što nije bilo u skladu sa njihovim karakterom. Ali da li su to zaista bili oni sami? Možda je postojala neka skrivena poruka od njihovog

unutrašnjeg vodiča? Nekad prođe dosta vremena dok ne shvatimo da smo bili u pravu u vezi sa nekom situacijom ili čovekom, a da tada nismo bili svesni toga.

Veoma podržavam pisanje dnevnika, jer se na taj način postižu mnoge stvari. Pomaže vam da zapamtite događaje, ali vam pomaže i da prepoznate određene šablone. Pomaže vam da svesno shvatite kako se neke stvari odvijaju i izvan vas samih. Pisanje dnevnika poručuje vodičima da pokušavate da skinete spiritualni veo da bi vam bili dostupniji.

Slušajte kako vas zovu. Čujte taj glas u svojoj glavi i u svom srcu - uvek je prisutan, umirite se i oslušajte ga. Probajte da budete neutralni i dozvolite im da vam šalju poruke. Znam da je teško da izostavite stvari koje želite i da prihvatite realnost. Kao što sam više puta i na više načina rekla, ne morate verovati, ali je realno da nas Bog ne ostavlja bez pomoći, ljubavi i vođstva. Čak iako ne verujete, otvorite um i kao što naš Bog kaže: „Traži i biće ti dato”. Znam da ćete pronaći logičnu istinu u svetu koji je ponekad haotičan, i saznanje da nas Bog voli, štiti i da šalje misionare da nas čuvaju je čudesan poklon.

Pred vodičima nemamo tajni, a oni nas ipak vole - to je velika uteha za mene. Znaju za naše slabosti, jer su i oni nekad živeli ovde. Sigurna sam da ne postoji ništa što nisu čuli ili videli (i posle 51 godine predviđanja, i ja se često tako osećam). Među vodičima postoji jak etički kod, iako neprestano razgovaraju međusobno. Nikad nisam čula Fransine da kaže: „Ala imam da ti ispričam priču o tom i tom”. Međutim, ukoliko moji prijatelji ili personal zađu u takozvanu „opasnu zonu”, Fransin će me upozoriti na to.

Mnogi moji klijenti su videli Fransin u njihovim snovima, pošto je jako poznata, i ukoliko je pozovu, ona će se odazvati (a često je zovu). Da li im ona to zamera? Naravno da ne. Možete čak poslati svoje vodiče da daju milost i izlečenje nekome ili čak da mu pomognu da pređe na Drugu Stranu. Svi vodiči se međusobno pomažu.

Oni su verovatno neopevani heroji ove planete, ali nemaju ego da bi im to smetalo. To je njihov posao i obavljaju ga majstorski sa puno ljubavi i strpljenja. Kroz ceo život pa do samog kraja, oni se nalaze sa naše desne strane, (ljudi su viđali Fransin tokom mojih predavanja mnogo pre nego što sam je opisala) odlučni su i uvek su puni ljubavi i u zaštitničkom stavu.

Naši vodiči nikada nisu ljubomorni, osvetoljubivi, sitničavi, sarkastični ili zlobni, ali uprkos tome imaju svoju ličnost. Pre mnogo godina sam mislila da je Fransin kruta i rigidna, ali vremenom sam shvatila da je takva morala biti. Naposletku, ko bi želeo šaljivog, luckastog vodiča? (Iako se za neke ljude povremeno zapitamo!)

Kad ste na dnu i kada mislite da nemate nikog, setite se da su vaši vodiči pored vas i da vam pomažu, da se mole za vas i da vam pružaju utehu. Ukoliko umirite um i postavite pitanje, iznenadićete se na brzom odgovoru, samo ako prestanete na par minuta da razmišljate i pustite ih unutra. Oni su najiskreniji prijatelji koje ćemo ikada imati na Zemlji, kojima je jedini interes da budemo dobro. (Nikad nisu poželeti da preuzmu mesto Boga Majke i Boga Oca). Zato vas molim da se ne osećate usamljeno.

Neka Bog blagoslovi naše vodiče...i hvala ti Bože, što si im dozvolio da nam pomažu da prođemo kroz ovu, ponekad, paklenu arenu koju zovemo život.

Vežbe za primanje poruka

Ove vežbe će vam pomoći da otvorite svoj um da bi omogućili primanje poruka koje stižu od vaših unutrašnjih vodiča.

Vežba 1

Ova kratka vežba zaista pomaže da pripremite um za primanje poruka i traje svega nekoliko minuta. Možemo je nazvati pripremom za vežbanje.

Zamislite da ste na obali mora, naslonjeni leđima na palmu. Uvucite stopala u topli pesak. Osetite Sunce na svom licu, povetarac u svojoj kosi. Možete ovo zamisliti vrlo jednostavno ili ukoliko želite, možete dodati više detalja. Pogledajte prema oblacima i udahnite duboko tri puta, uz osećaj da sve negativnosti i tuga odlaze iz vas, na dole kroz celo telo i van kroz nožne prste odlaze u talase koji vam kvase stopala. Zatim, iz hlada palminog drveta zamolite vašeg vodiča da dođe do vas. Upitajte ga neko jednostavno pitanje. Možete ga pitati za ime. Kako vreme protiče, ne bojte se da pitate vodiča neka pitanja koja možete kasnije potvrditi.

Vežba 2

Ova vežba razvija takozvani psihički mišić, pripremajući vaš um za primanje poruka.

Ležite na stomak. Vizualizujte belo svetlo Svetog Duha oko vas. Osetite zeleno svetlo isceljenja kako okružuje belo svetlo, i tada umetnite purpurno svetlo visoke spiritualnosti oko toga. Sada ste opuštteni, i osećate kako sve bolesti i sav stres odlaze. Vaš um i telo su umireni i revitalizovani. Vaša duša se širi sa svakim otkucanjem vašeg srca.

Zmislite sebe u lepoj sobi. Svetla u sobi menjaju boju, od bele preko zelene do ljubičaste. Odjednom ste svesni prisustva iza vas. Ne bojite se. U ovako proširenoj svesnosti imate osećaj da je to prisustvo koje prepoznajete. Ne morate odmah videti kako izgleda, ali vi poznajete ovaj entitet. To je vaš unutrašnji vodič, neko koga volite i koga ste voleli i kome ste verovali čitav vaš život. Vidite hoće li vam vodič dati auditivnu ili telepatičku poruku. Ostanite opuštteni da ležite. Potom se vratite u svesno stanje, osećajući se apsolutno predivno.

Ponekad je ova vežba dobar način da otplovite u san. Možda se čak i probudite sa porukom.

Vežba 3

Ova meditacija je već navedena u mojim prethodnim knjigama, ali ću je sad ponoviti. Zovem je „aktivna meditacija”.

Nađite mirno mesto u vašem domu. Postavite stolicu na sredini sobe. Stavite belu sveću levo od stolice, belu sveću desno od stolice, jednu ispred i jednu iza stolice. Upalite sveće i sednite na stolicu. Okruženi ste svetlom koje vas štiti i privlači vaše vodiče. Sedite mirno i zamolite vašeg vodiča da pređe preko kruga svetlosti i da vam da znak. Moguće da ćete osetiti lagan povetarac ili nežan dodir na obrazu ili u kosi. Postavite neko pitanje i očekujte odgovor. Ostanite u krugu 15 do 20 minuta, opuštteni, duboko dišite i razgovarajte sa vašim vodičem. Posle tog vremena ustanite, ugascite sveće i osetite se okrepljenim.

(Zapamtite: Nikad nemojte držati upaljene sveće celu noć, i uvek koristite držače koji su otporni na vatru da biste se zaštitili od požara.)

Vežba 4

Ovo je još jedna odlična vežba koja će vam pomoći da se otvorite koliko je to moguće.

Udahnite duboko i opustite celo telo od vaših stopala, preko zglobova, butina, karlice skroz preko gornjeg dela tela, vrata, ramena, ruku, šaka i do prstiju. Vratite se na vrat, lice, deo oko usana, nosa i očiju.

Sada zamislite da se nalazite na divnoj zelenoj livadi. Cveće je svuda oko vas. Osećate se slobodno i živo. Odeveni ste u laku tuniku i svesni ste toga. Bosi ste. Trčite, hodate ili lebdite preko livade, odjednom postajete svesni da se ispred vas pojavljuju zlatna vrata. Sa lakoćom ih otvarate i vidite stepenice koje vode na gore. Penjete se uz njih i stižete do prelepe bele mermerne platforme. Purpurna izmaglica je svuda oko vas. U sredini izmaglice je entitet koji je vaš vodič. Vodič vam prilazi i grli vas. Osećate ljubav, mir i isceljenje. Silazite niz stepenice i vodič ide sa vama. Otvarate vrata i trčite nazad kroz livadu. Sada postajate potpuno svesni sebe, i osećate se zaštićenim i bezuslovno voljenim, i imate više snage nego što ste ikada imali.

Možete koristiti bilo koju ili sve vežbe iz ovog poglavlja. Što ih više praktikujete, to ćete pre osetiti prisustvo vodiča i lakše ćete primiti poruke. Vodiči koji nas poznaju bolje nego što mi poznajemo sami sebe su svesni naših napora da stupimo u kontakt sa njima. Oni će zato uložiti još veći napor da dođu u kontakt sa nama, i tako zajedničkim snagama ćemo olakšati vodičima kontakt sa nama. Čim je veo verovanja skinut, znanje postaje neograničeno, i vaš život će zauvek biti obogaćen vodičem koji vas voli i koji vam je dodeljen da vas vodi tokom celog života.

Meditacija unutrašnjih vodiča: uvod i transkript

Uvod

Na cd-u, koji je u sklopu knjige, odgovaram na pitanja u vezi sa unutrašnjim vodičima, kao što su: *Da li svi imaju unutrašnje vodiče? Odakle dolaze unutrašnji vodiči? Kako znamo da primamo poruke od naših vodiča, a ne da ih izmišljamo?* Svi odgovori potiču iz mog ličnog iskustva sa Fransin, i ja delim istinu sa vama o ovim mističnim bićima.

Želim da rasvetlim razlike između anđela i unutrašnjih vodiča, da vam obelodanim tehnike za poboljšanje komunikacije sa njima, i da vam rasvetlim proces kroz koji vodiči moraju proći pre nego postanu spremni da nam pomognu.

Ukoliko ste želeli da razumete više mistične svetove anđela i duhova, nadam se da će vam ovo upoznavanje pružiti odgovore na vaša pitanja. I molim vas, upamtite da nikada niste sami. Okruženi ste onima koji žele da vam pomognu i da vas zaštite i zapamtite da vi imate tu moć da tražite pomoć od njih!

Meditacija koja sledi, se nalazi na cd-u, može pomoći svakom od nas da sazna ko je njegov unutrašnji vodič i kako da uspostavi kontakt sa njim ili njom.

Transkript *Meditacije unutrašnjeg vodiča*

(Urednik poručuje: *U knjizi je naveden tekst Meditacija unutrašnjeg vodiča, koji se nalazi na cd-u i preuzet je sa jednog od Silvijinih predavanja, ukoliko želite da ga pročitate ili ako želite da ga kasnije proučavate.*)

U redu. Sedite uspravno, stavite stopala ravno na pod (**Pauza.**), i bilo bi dobro kad biste stavili šake u krilo sa dlanovima okrenutim na gore. Kao kad primete blagoslov. Želim da zamislite belo svetlo Svetog Duha oko sebe. (**Pauza.**) Želim da osetite kako se spuštju mir, harmonija, tišina, usredsređenost na Boga, Isusova svesnost koja je uvek sa nama, Bog Majka i Bog Otac i ljubav koju oni imaju za nas *stvara* Sveti Duh.

Možete zamisliti koga god želite. Možete postaviti Baha'ullah (osnivača Baha'i religije), možete staviti Budu, ustvari možete pozvati sve njih. Zamolila bih sve njih da vam budu na usluzi. I želim da budete jako opušteni. Postaćete dovoljnoiskusni da možete dati sebi kodiranu reč - hajde da koristimo reč *plavo* - što znači da od ovog momenta, kad god je ponovite sebi, ta reč će vas poslati u ovo lucidno, meditativno, valjano znanje o tome kuda idete i šta ćete videti.

Opustite prste na nogama, vaše članke kao da se oslobađate stresa. Opustite zglobove, potkolenice, kolena, butine, celu karlicu, gornji deo tela, ramena, nadlaktice, podlaktice, šake, vrhove prstiju. Pa, zatim vrat, lice, usane, nos, oči i čelo.

Hajde da zađemo ovaj put iza očiju. Skoro kao da smo uspeli da se oslobodimo uma, poput crnog dima, i ostaje, ne obavezno prazan, ali miran, tih (**Pauza.**) vakuum. Ne poput vakuuma kroz koji znanje ne prolazi, već kao oni kaluđeri koji briju teme, jer osećaju da mogu da dobiju više znanja ukoliko nemaju kosu na temenu. Hajde da kažemo: „Otvor na vrhu moje glave, od pinealne žlezde do hipotalamusa, do moje hipofize je otvoren i mogu da primam znanje”. Ne bilo kakvo znanje - ne želimo da se svakakve koještarije slivaju u nas, nego moramo dodati još nešto toj rečenici. Drugim rečima, dragi Bože, dj mi znanje koje mi može biti od pomoći, kome se mogu prilagoditi i upozori me. Ovo takođe povećava vašu duhovnu sposobnost.

Sad želim da zamislite sebe na livadi. Ako ne možete videti slike, tada samo probajte da osetite. Livada je jako zelena. Odjednom postajete svesni da ste u odeći od svetla. Ukoliko ste muškarac, tada ste u dugačkoj tunici nalik onoj kakvu je naš Gospod nosio, ukoliko ste žena tada možete biti u laganoj haljini ili u bilo čemu što je lagano. Pogledate na dole i vidite ispred vas *belo*. Predivne kamene, bele ploče. One ne idu na gore, već vode preko divne livade. Sa velikim očekivanjima počinjete da skaćete sa kamena na kamen. Ploče vijugaju preko cele livade. Osećate toplo sunce na licu, vetrić u kosi, i i nastavljate da skakućete sa kamena na kamen.

Odjednom, u sredini livade, vidite divan, beli, sjajan letnjikovac. Izgleda kao da je na svom mestu. Postoji nešto poznato u vezi toga, kao da ste znali da ćete naići na nešto tako predivno. Sjajno, blještavo, svetlo. Vi trćite ka ovom letnjikovcu, nailazite na tri stepenika koja vode na gore. Ali vi zapravo ne idete gore ovim stepenicima, nego, na par trenutaka, zastajete ispred. I tada iz senke letnjikovca (**Pauza.**) izlazi figura koja stoji na vrhu stepeništa. Zapamtite vašu prvu impresiju. Ne dozvolite mašti da je zameni kreacijom vašeg uma. Neka bude kako jeste. Ovaj entitet - visok, nizak, srednjeg rasta, svejedno - počinje da silazi niz stepenice. I osećate nešto poznato kao: *Oh, tu si*. Poznato osećanje pozitivne energije, osećanje ljubavi.

Ova osoba je sišla niz stepenice i zagrlila vas je. Vi je pitate: „Kako se zoveš?“

Nemojte biti obeshrabreni ako vidite nekog voljenog, zato što nekad voljene osobe imaju prednost i mogu da izguraju vodiča iz slike i da se prikažu kao Vilijam, Ed ili ko god već to može biti. Nemojte nikoga odbaciti, jer se može pojaviti svako ko nam je važan ili ko nam je potreban. Vaš supružnik koji je preminuo...ali mnogo češće se ipak pojavljuje vodič. Što se tiče imena, prihvatite prvu impresiju. Čak i ako nije izgovoreno, već samo telepatski primljeno.

Sad, sa vodičem koji vas je zagrlio, silazite, putem kojim ste došli, dole niz bele, kamene stepenice. I kad stignete do sredine, želim da se okrenete ka vodiču i da mu postavite bilo koje pitanje na koje nemate odgovor, ali neko čiji odgovor možete kasnije proveriti. Nemojte biti zabrinuti što morate da proveravate odgovor posle. Čak i ako želite da pitate: „Koliko će vremena proći dok moje finansije...“. Nemojte očekivati dug odgovor, pogotovo ako prvi put susrećete svog vodiča. Pitajte: „Reci mi kada će mi se poboljšati finansijsko stanje, ...kada ću upoznati nekoga...“ i zapamtite prvi utisak.

Nastavite da silazite niz kamene stepenice dok ne stignete na mesto sa kog ste krenuli.

Sada, pošto ćete se vratiti u svesno stanje, ostavite vodiča tamo, ali to ne znači da vaš vodič ostaje tamo, zato što vi dolazite svesti i vraćate se u vašu dimenziju. Vodič je sa vama. Vi ste samo otišli na višu ravan da ga upoznate. Ali pre nego što dođete sebi, okrenite se nadesno, suprotno od kamenih stepenica, i odjednom, pošto pređete par koraka, ugledaćete ispred sebe velika bronzana vrata. Radoznalost je divna stvar, a na vratima se nalaze velike alke koje deluju veoma teško. Uzimate jednu alku, zamahnете njom i vrata se otvaraju. I ugledali ste dugačak hodnik.

Bosi ste. Ulazite u hodnik. Svesni ste da je ružičasti mermer pod vašim nogama vrlo hladan. I dalje ste u istoj laganoj odeći. Trčite puni očekivanja. Čak i ako ne možete u ovom životu da trčite. Sada trčite, zato što vaš duh može.

Odjednom, stižete do još jednih vrata, koja su nalik prvim vratima, ali nisu toliko velika i sa lakoćom ih otvarate. Nalazite se u kružnoj sobi, okupani ružičastom svetlošću. Ružičasta svetlost je, naravno, ljubav. Ružičasto je uvek ljubav. Jako ružičasto. Vaše oči se navikavaju na ružičastu sobu. Sve je u prelepim reljefima. Pogledate ispred sebe i vidite kameni žrtvenik. Podseća na onaj iza kog stoje svetenici ili sada ispred - i vi zatim obilazite sobe u kojima se nalaze zavese, ružičaste zavese.

Nešto vas vuče ka kamenom žrtveniku. Iz nekog razloga, stavljate ruku ispod žrtvenika i vaš prst udara u nešto metalno i vi shvatate da je to ključ. Sad prelazite rukom po gornjoj strani mermera i nalazite ključaonicu. Stavljate zlatan ključ unutra, okrećete ga, i odjednom se zavese razdvajaju. I iza zavesa, skoro kao na pozornici, vaš vodič izlazi ispred vas. Da se kladimo da je to isti oblik, isti pol, ista osoba ili osećaj muškarca ili žene – kao onaj koji osetili na početku, što je sasvim dovoljno. I vodič vas vodi u drugi deo sobe u kom se takođe nalaze zavese. I one se otvaraju. I vodič vas upućuje gotovo telepatski da postavite koje god želite pitanje.

Evo šta ćemo sada uraditi. Ovo je deo kada napredujemo, kao kad me je jedna fina gospođa upitala: „Da li je ovo od mog vodiča, da li je od Boga?“ Mi moramo imati *stvari*, tako da nam ništa ne može biti neodređeno. Naposljetku ćete stići i do toga, ali morate vežbati. Odjednom zlatni svitak pada. Predivano zlatan, briljantan. Podseća na neki svitak za koji biste pomislili da je na njemu ispisano Deset

zapovesti. Vodič vam telepatski govori: „Pitaj Boga“. Vi stojete ispred ovog skoro svetog svitka i kažete: „Dragi Bože, želim znati, blablabla“, svejedno. **(Pauza.)** I odjednom, reći počinju da se uobličavaju: „Kakvo mi je zdravlje ili kakvo će mi biti finansijsko stanje?“ „Šta mogu da učinim da izbegnem bolesti ili šta da radim povodom moje familije?“ Možete dobiti odgovore poput: dođi, idi napred, ili odustani. Čak i u takvom slučaju, i to je odgovor.

Vodič vas je zagrlio, ovo je soba u kojoj možete naći i svoje voljene, jer počinju da dolaze. Dolaze i anđeli, jer je to neka vrsta hrama. Kameni žrtvenik možete ukrasiti koliko želite. Možete ga zamisliti sa raspećem, sa statuom ili može ostati prazan. Pokazavši vam dva puta koja vas mogu nadahnuti, na kraju vam neće biti potreban ni svitak, niti vodič, ali ovi koraci su nam neophodni da bismo stigli dotle. Sada se okrenite i vodič će vas odvesti do vrata. Niz kameni hodnik, vodič ide sa vama. Smejete se, pričate, a možete ga nešto i pitati: „Šta da uradim sa svojom depresijom, šta je sa mojim venčanjem, šta je sa mojim zdravljem, šta je sa mojom decom?“ Sačekajte odgovor. Može biti veoma kratak, sažet - i takav odgovor je veoma dobar. Kasnije, ukoliko nastavite sa meditacijama, možete dobiti detaljnije odgovore.

Vratite se nazad kroz vrata. Dosada ste prošli već kroz jedan set vrata, sad prolazite kroz velika vrata. Odjednom se nalazite na plaži. Oh Bože! Kako je toplo i lepo, pesak je beo. Ukopavate nožne prste u topli pesak, i osećate talasiće na vašim stopalima. *Bože!* Sa uzdahom se naslanjate na palmu. Imate osećaj kao da se sve otopi sa vas, sav bol, briga, porodica, tuga, nedaće, sve to odlazi od vas. Prolaze kroz celo vaše telo, nadole, kroz noge i odlaze u vodu, da ih plima odnese.

Sa vaše desne strane, iz senke, dolazi vodič. Ovo je kraća verzija. Ovo je verzija koju možete koristiti sa kodom *plavo*. Upitajte: „Šta treba da učinim povodom ove sudske rasprave, šta da radim povodom prodaje moje kuće, šta da radim povodom preseljenja?“ „Da se ne selim?“ „Šta da radim povodom mog braka.... ilimoje veze?“ Nemojte previše komplikovati. Pitajte jednu po jednu stvar. Čak ukoliko ne razumete odgovore, doći će vreme kad će doći do ostvarenja i vi reći ćete: „O moj Bože, na to je mislio. Tada mi nije imalo nikakvog smisla“.

Vodič dolazi ponovo, seda pored vas, drži vas za ruku, i iznad svega, vam stavlja do znanja da šta god da se desi nikada vas neće napustiti. I u trenutku vašeg prelaska, pored vaših voljenih koji će vas sačekati, vodič će vam pomoći da pređete i odvešće vas direktno ka Bogu.

Molim vas, radite ove vežbe. Veoma su jednostavne i lake za pamćenje. Možete ih proširiti ili skratiti koliko želite. Izvežbajte um da se pomeri sa jednog na drugi nivo. Jedini način da to postignete je kroz aktivno bavljenje meditacijom.

Na broj tri, dođite, dođite skroz gore, osećajući se predivno, bolje nego ikada pre.
Jedan,dva,tri....

O autoru

Silvija Braun je autor čije se knjige veoma dobro prodaju i svetski poznat medijum koji redovno gostuje u Šou Montel Vilijamsa i kod Larija Kinga, a ostvarila je i veliki broj gostovanja na drugim medijima. Sa njenom prizemnom ličnošću i sa smislom za humor, Silvija oduševljava publiku predavanjima i knjigama koje su neizmerno popularne. Silvija ima master iz Engleske literature, živi u Kaliforniji i planira da piše dokle god može.

O umetniku

Kristina Simonds je umetnica koja, već mnogo godina, radi sa Silvijom Braun. Ona ima čast da ilustruje Silvijine knjige anđelima, boginjama i raznim drugim konceptima koji unose svetlo u njih.